

Свидетелства за църквата

Том I

Съдържащ свидетелства от 1 до 14 и кратка биография на авторката

Елън Г. Уайт

Съдържание

СВИДЕТЕЛСТВА ЗА ЦЪРКВАТА	1
Съдържание	1
КРАТКА БИОГРАФИЯ	4
1.Моето детство	5
2.Моето духовно новорождение	8
3.Чувство на отчаяние	13
4.Напускане на методистката църква	23
5.Опозицията на формалните братя	30
6.Адвентното преживяване	32
7.Моето първо видение	40
8.Призована да пътува	42
9.Видение за новата земя*	46
10.Задържане на изобличението	48
11.Брак и години на труд	51
12.Издателска работа и пътуване	60
13.Преместване в Мичиган	67
14.Смъртта на съпруга ми	73

Превод от английски
Компютърна обработка
Художник

Издава

Testimonies for the Church
Ellen G. White

Преглед на събитията, свързани с Том I

Деветте тома от "Свидетелства за църквата", съдържащи общо 4738 страници, се състоят от статии и писма, написани от Елън Г. Уайт. В тях са включени напътствия относно доброто състояние на Църквата на адвентистите от седмия ден. Брошура от 16 страници, издадена през декември 1855 г., бележи началото на поредицата съвети, които в последствие са били публикувани в различни брошури и книги. Естествено тези съвети се занимавали предимно с текущи събития, но много често и ние в наше време се изправяме пред същите проблеми, опасности и възможности, характерни за ранните години на църквата.

Първите номерирани свидетелства били публикувани само седем години след паметните съботни конференции през 1848 г., когато според получената малко преди това светлина върху истините за съботата и светилището адвентните вярващи поставили основата на отличителните доктрини, поддържани от Църквата на адвентистите от седмия ден. Само след неколкогодишно съществуване делото постигнало забележителен напредък. В началото имало само трима или четирима проповедници, или "вестители", както те се наричали. Всички те се издържали с физически труд и доброволни дарения от малкото на брой вярващи, които също били бедни откъм светски блага. В началото делото имало ограничено разпространение - предимно сред щатите от Нова Англия.

През 1855 г. - годината на публикуване на първата брошура със свидетелство - вече имало десетина проповедници на вестта за съботата и пришествието. Броят на вярващите нараснал от по-малко от сто до близо две хиляди.

Издателската дейност, започната от пастор Уайт през лятото на 1849 г. в Мидълтаун, щата Кънектикът, се извършвала на различни места и в трудни обстоятелства. През 1855 г. издателството получило собствена сграда в Батъл Крийк, щата

Мичиган. Първи том на "Свидетелства за църквата", съдържащ 14 свидетелства, обхваща период от тринадесет години. Научаваме за някои преживявания и събития, за които се говори във вестите, дадени в периода 1855-1868 г.

Първото разделение, отстъплението и противопоставянето на някои от бившите братя в служенето, известни като "Групата на вестителите" поради изданието им "Вестител на истината", предизвикали скръб и обърканост. Ранните съвети говорят за това движение и предсказват скорошния му край.

Фанатични движения, стремящи се да привлечат съвестни души с неоснователни надежди за "освещение", се появили на различни места и най-вече в някои от Източните щати, както и в щата Уискънсин. В отделни случаи тези учения били придружавани от прояви на така наречения дар на езиците. Но ясни напътствия били дадени на църквата и те спасили делото от тези измами на неприятеля.

Първата любов се изгубила в резултат на изминалия дълъг период, забавянето на Второто пришествие, издигането в църквата на мнозина, които не били участвали в движението от 1844 г. и дълбокото му духовно посвещение. Когато Западните щати се отворили за заселници, сред които имало и голям брой вярващи от населените Източни щати, настанало време на спекулации със земи и чифлици. Били отправени най-искрени предупреждения за нахлуващата опасност от придържане към света, както и призови църквата да се отдаде на по-дълбоко посвещение.

В края на 1856 г. вниманието било привлечено от вестта към Лаодикия, записана в Откр. 3 гл. Преди това се смятало, че този съвет се отнася за адвентните вярващи, които не последвали все по-голямата светлина на третия ангел и се организирали в друга църква, силно противопоставяща се на истината за съботата. Адвентистите разбрали, че самите те са "хладки" и имат нужда да се вслушат в съвета на верния Свидетел. Около две години вярващите изпитвали силен интерес към тази вест и очаквали, че тя ще ги доведе до високия вик на третия ангел. Сериозните вестни свидетелства, отнасящи се до това движение, могат да бъдат разбрани по-добре, ако познаваме свързаните с него обстоятелства.

Епохата се характеризирала с много дискусии и дебати. Много от проповедниците били предизвиквани да спорят за съботата и за други истини и някои проявявали дори агресивност в дебатите. Това наложило да се даде съвет от небето. Един от известните ни проповедници, Моузес Хъл, се заел да спори със спиритисти - първо, за да ги предизвика, а после да ги защити. В резултат на тази дръзка постъпка той попаднал в лабиринтите на спиритизма. Тогава г-жа Уайт публикувала брошурата "Послания към пастор Хъл", с която

представила на широката публика писмата, изпратени му през последните години. Показала, че ако той се бе вслушал в съветите, това би го спасило от духовно корабкрушение.

Това били години, в които се предприемали стъпки за организиране на църквата. Противопоставяли се хора, преживели втората ангелска вест, които се страхували, че църковната организация е белегът на "Вавилон". Въпросите за организацията, дискутирани от братята, са обяснени в много от вестите, дадени на църквите чрез г-жа Уайт. Когато през 1860 г. била организирана издателската работа и след много дискусии и някои съмнения било приетото името адвентисти от седмия ден, станало ясно, че самото име и движението е в хармония с Божиата воля.

Скоро след последния етап на организиране, отбелязан с основаването на Генералната конференция през май 1860 г., дошло паметното видение през юни в Отсега, когато на г-жа Уайт били разкрити принципите на това, което било наречено "здравна реформа". Показано било, че има връзка между спазването на здравните закони и преобразяването на характера, в резултат на което църковните членове могат да станат годни за небето. Тясно свързана с тази идея била и реформата в облеклото.

Две години по-късно бил даден съвет, че "трябва да имаме собствен здравен дом". Това довело до основаването на здравно заведение на която и за която били дадени много съвети. С откриването на по-голяма светлина това заведение се развило, докато станало едно от най-добрите в света. През периода, описан в този том, били дадени ясно ръководните принципи, допринесли за успеха му. Проблемите на Гражданската война също били разгледани в този период, тъй като адвентистите от седмия ден трябвало да определят какво да е отношението им към гражданското управление във време на война.

Значението на дома за укрепване на християнския характер и отговорността на родителите били подчертавани. В тези страници са дадени и много на брой сериозни вести, предназначени най-вече за младите.

Освен специфичните въпроси, тясно свързани с движенията от онова време, били дадени и много съвети и напътствия от по-общ характер за църковната дисциплина и подготовката за небето. Периодът бил особено важен за развитието на църквата на "остатъка" и съветите от свидетелствата са оказали всеобхватно и оформящо влияние.

Доверениците на публикациите на Елън Г. Уайт

Кратка биография

1.Моето детство

Родена съм на 26 ноември 1827 г. в Горъм, щата Мейн. Родителите ми Робърт и Юнис Хармън от дълги години живееха в този щат. Още в младежките си години станали искрени и посветени членове на Методистката епископална църква. Повече от 40 години заемаха важни длъжности в тази църква и работеха за духовното преобразяване на грешници и за укрепване на Божието дело. Имаха щастието да видят всичките си осем деца преобразени и събрани в Христовата кошара. През 1843 г. съвсем ясните им адвентни възгледи обаче доведоха до отстраняване на семейството от методистката църква.

Когато бях малко дете, родителите ми се преместиха от Горъм в Портланд, щата Мейн. Там в деветата ми година се случи нещастие, което постави отпечатък върху целия ми живот. Заедно с близначката ми и една от нашите съученички прекосяха общинската мера, когато момиче на около тринадесет години, разгневено от някаква дреболия, ни последва и заплаши, че ще ни удари. Нашите родители ни бяха учили никога да не спорим и ако има опасност да бъдем малтретирани или наранени да се запътим незабавно към дома. Обърнах глава да видя колко надалеч е момичето. Точно тогава то хвърли камък и ме удари в носа. Бях зашеметена от удара и паднах безчувствена на земята.

Когато се съвзех, открих, че съм в магазин. Дрехите ми бяха покрити с кръв, която течеше от носа ми и струеше по пода. Един добър непознат ми предложи да ме отведе у дома във файтона си, но тъй като не осъзнавах колко съм слаба, отговорих, че предпочитам да се прибера пеша, за да не го изцапам с кръв. Присъстващите не разбираха, че нараняването е толкова сериозно и ми позволиха да постъпя, както желая. Но само след няколко метра отпаднах и съзнанието ми се замъгли. Моята близначка и съученичката ме занесоха до дома.

Не си спомням нищо за времето след инцидента. Майка ми каза, че не съм виждала нищо и съм лежала в унес цели три седмици. Само тя мислела, че е възможно да се възстановя. Чувствала, че ще оживея. Добра съседка, която се интересуваше от мене, помислила, че умирам. Пожелала да ми купят погребална рокля, но майка ми й казала да не го прави. Нещо и подсказвало, че няма да умра.

Когато отново се върнах в съзнание, имах чувството, че съм спала. Не си спомнях инцидента и не знаех причината за болестта ми. Насъбрах малко сили и любопитството ми се събуди, тъй като чувах посетителите да казват: "Колко жалко!" "Няма да мога да я опозная" и т.н. Поисках огледало и когато се погледнах, останах поразена от промяната във външния ми

вид. Всичките ми черти бяха променени. Костите на носа бяха счупени и това ме бе обезобразило.

Смятах, че е невъзможно да нося това нещастие цял живот. Не разбирах защо трябва да живея. Не исках да живея, но се страхувах да умра, защото бях неподготвена. Приятели, които ни посещаваха, гледаха състрадателно към мене и съветваха родителите ми да съдят бащата на момичето, което, казваха те, бе съсипало живота ми. Но майка ми искаше мир. Заяви, че ако подобна постъпка би ми върнала здравето и външния вид, би имало полза, но тъй като това бе невъзможно, най-добре ще е да не си създаваме врагове, като следваме дадения ни съвет.

Лекарите мислеха, че в носа ми може да се постави сребърно телче, за да оправи формата му. Това щяло да бъде много болезнено и може би безполезно. Тъй като бях загубила много кръв и се намирах в състояние на шок, възстановяването ми бе под въпрос. Дори да се възстановях, мнението им бе, че ще живея съвсем малко. Бях се превърнала почти в скелет.

Тогава започнах да се моля Господ да ме подготви за смъртта. Когато посетиха семейството, приятели християни попитаха майка ми дали ми е говорила за смъртта. Чух това и се сепнах. Исках да бъда християнка и искрено се молах за прощение на греховете си. В резултат на това почувствах душевен мир и изпитах любов към всички. Имах желание всички да получат прощение на греховете си и да обичат Исус така, както аз Го обичам.

Спомням си, че една зимна вечер снегът падаше, небесата бяха озарени, облаците изглеждаха червени и разгневени и сякаш се отваряха и затваряха, а снегът приличаше на кръв. Съседите се уплашиха много. Майка ми ме вдигна от леглото на ръце и ме отнесе до прозореца. Бях щастлива. Мислех, че Исус идва и копнеех да Го видя. Сърцето ми преливаше от радост. Плясках с ръце от радост и смятах, че страданията ми свършват. Но останах разочарована. Странното явление изчезна от небето и на следващата сутрин слънцето изгря както обикновено.

Бавно се възстанових. Когато вече можех да се присъединя към играта на младите ми приятели, бях принудена да науча горчивия урок, че външният вид често има значение за отношението на близките ни към нас. По време на нещастията баща ми бе в Джорджия. При завръщането си прегърна брат ми и сестрите ми и след това попита за мене. Аз стоях плахо настрана и когато майка ми ме посочи, собственият ми баща не ме позна. За него бе трудно да повярва, че съм неговата малка Елън, която бе оставил само преди няколко месеца като здраво и щастливо дете. Това силно нарани чувствата ми, но аз се опитах да изглеждам весела, макар че сърцето ми се късаше.

Много пъти в детските ми дни изпитвах мъка заради тежката си участ. Бях необичайно чувствителна и това ме правеше нещастна. С наранена гордост, често обезсърчена и страдаща, търсех усамотено място и тъжно размишлявах, за изпитанията, които трябваше да преживявам всеки ден.

Бях неспособна да получавам облекчение чрез сълзи. Не можех да плача по всяко време като близначката ми. Макар че сърцето ми страдеше и ме болеше, сякаш се късаше, не можех да пролея нито сълза. Често мислех, че ще получа голямо облекчение, ако изплаша скръбта си. Понякога добротата и съчувствието на приятели премахваха мъката и за известно време облекчаваха бремето върху потиснатото ми сърце. Колко суетни и празни ми изглеждаха земните удоволствия! Въпреки всичко малките ми съученици приличаха на повечето от великите хора в света. Хубавото лице и красивата рокля ги привличаха, но нека нещастieto отнеме тези неща, крехкото приятелство изстива или изчезва. Когато обаче се обърнах към моя Спасител, Той ме утеши. Търсех Господа искрено в бедата си и получих утеха. Почувствах се уверена, че Исус обича дори мене.

Изглеждаше, че здравето ми е безнадеждно увредено. Цели две години не можех да дишам през носа и почти не ходех на училище. Като че ли бе невъзможно да уча и да запомням наученото. Същата девойка, която ме нарани, бе определена от учителката за мой наставник. Трябваше да ми помага в писането и в уроците. Виждаше се, че искрено съжалява за нещастieto, което ми бе причинила, а аз внимавах да не ѝ напомням за случилото се. Тя бе внимателна и търпелива с мене и мисля, че проявяваше скръб и мъка, когато виждаше какви усилия полагам да се образувам при такива трудни обстоятелства.

Нервната ми система бе разбита и ръцете ми трепереха. Затова не можех да напредна в писането и като че ли най-голямото ми постижение бе обикновеното преписване с груб почерк. Когато се опитвах да уча, буквите по редовете бягаха пред очите ми, големи капки пот се появяваха на челото ми и ставах слаба и замаяна. Кашлях лошо и като че ли тялото ми тяло бе омаломощено. Учителите ме посъветваха да напусна училище и да не продължавам с учението, преди здравето ми да се подобри. Най-трудното нещо в младия ми живот бе да се поддам на слабостта и да реша, че трябва да напусна училище и да се откажа от възможността да получа образование.

Три години по-късно направих друг опит да се образувам, но когато се опитах да възобновя ученето, здравето ми бързо се влоши и стана очевидно, че ако остана в училище, това ще ми коства живота. Не съм ходела на училище след дванадесет годишна възраст.

Имах голямо желание да се образовам и когато размислях за разбитите си надежди и за факта, че ще съм инвалид за цял живот, изпитвах непримиримост и понякога роптаех срещу Божието провидение, допуснало страданието. Ако бях открила мислите си пред майка ми, тя би ме упътила, успокоила и насърчила, но аз криех разбунените си чувства от моите роднини и приятели, страхувайки се, че те няма да ме разберат. Изчезна щастливата увереност в любовта на моя Спасител, която изпитвах по време на боледуването. Надеждите за земно щастие бяха разбити и като че ли небето бе затворено за мене.

2.Моето духовно новорождение

През март 1840 г. Уилям Милър посети Портланд, щата Мейн, и изнесе първата си поредица беседи върху второто идване на Христос. Тези беседи предизвикаха голяма сензация и християнската църква на улица "Каско", в която г-н Милър проповядваше, бе претърпена денонощно. Нямах дива възбуда по време на събранията, а дълбока тържественост обземаше умовете на онези, които слушаха беседите му. Имаше голям интерес не само в града, но и сред хората от провинцията, които се тълпяха ден след ден. Те носеха кошниците си с храна и оставаха от зори до закриването на вечерната служба.

Заедно с приятелите ми посещавах тези събрания и слушах стряскащата вест, че Христос ще дойде през 1844 г., т.е. само след няколко години. Г-н Милър проследяваше пророчествата с точност, която убеждаваше сърцата на слушателите му. Разглеждаше пророческите периоди и представяше много доказателства, за да подкрепи становището си. После тържествените и въздействащи съвети и покани към неподготвените завладяваха множеството и сякаш го омайваха.

Провеждаха се специални събрания, на които грешници имаха възможност да потърсят своя Спасител и да се подготвят за страшните събития, които скоро щяха да настъпят. Страх и чувство на съжаление за греховете се обзеха целия град. Започнаха молитвени събрания и настъпи всеобщо пробуждане сред различните деноминации, защото всички те чувстваха повече или по-малко влиянието на учението за скорошното Христово идване.

Когато грешници бяха поканени отпред на първата скамейка, стотици откликнаха на призива и аз заедно с останалите минах през множеството и заех мястото си сред каещите се. В сърцето ми обаче имаше усещането, че никога няма да стана достойна да се нарека Божие чадо. Нямах увереност в себе си. Мисълта, че никой няма да разбере моите

чувства, ми попречи да потърся съвет и помощ от приятели християни. Лутах се напразно в мрак и отчаяние, а те не разбираха съдържаността ми и не знаеха нищо за истинското ми състояние.

Една вечер се връщах с брат ми Робърт у дома след събрание, на което бяхме чули силно въздействаща проповед върху приближавашото Христово царство на земята, последвана от искрен и сериозен апел към християни и грешници да се подготвят за съда и за идването на Господа. Душата ми бе развълнувана от чутото. Толкова силно бе усещането ми за греха, че се уплаших да не би Господ да ме порази, преди да стигна у дома.

В ушите ми отекваха думите: "Кой може да издържи деня на пришествието Му и кой ще устои, когато Той се яви!" Мислено си казвах: "Пощади ме, Господи, през нощта! Не ме Вземай в греховете ми, смили се, спаси ме!" За първи път се опитах да обясня състоянието си на брат ми Робърт, който бе две години по-голям от мене. Казах му, че не се осмелявам да почина или заспя, преди да разбера, че Бог е простил греховете ми.

Брат ми не отговори веднага, но скоро разбрах причината за мълчанието му. Плачеше от съчувствие към мъката ми. Това ме насърчи да му се доверя много повече и да му кажа, че копнеех за смъртта, когато животът ми изглеждаше непоносимо бреме. Но сега мисълта, че мога да умра в греховното си състояние и да бъда загубена за вечността ме изпълваше с ужас. Попитах го дали мисли, че Бог може да пощади живота ми още една нощ, ако прекарам в усърдна молитва. Той отговори: "Мисля, че ще го направи, ако Го помолиш с вяра. Ще се моля за тебе и за мене. Елътн, никога не трябва да забравяме думите, които чухме тази вечер."

След като се прибрахме, прекарах по-голяма част от нощта в молитва и сълзи. Една от причините да крия чувствата си от моите приятели бе страхът, че ще чуя обезсърчителни думи. Надеждата ми бе толкова малка, а вярата ми толкова слаба, че се боях да не би друг човек да разбере състоянието ми и това да ме хвърли в отчаяние. Копнеех да намеря човек, който да ми каже какво да направя, за да се спася, какви стъпки да предприема, за да посрещна моя Спасител и да се предам изцяло на Господа. Смятах, че е велико нещо да си християнин и чувствах, че са необходими някакви особени усилия от моя страна.

Това състояние продължи месеци наред. Обикновено ходех на службите на методистката църква заедно с родителите си, но след като се заинтересувах от въпроса за скорошното идване на Христос, започнах да посещавам събранията на улица "Каско". Следващото лято родителите ми отидоха на методистко лагерно събрание в Бъкстън, щата Мейн, и ме взеха със себе си. Твърдо

бях решила там да търся Господа с цяло сърце и ако е възможно, да получа прощение на греховете си. Искрено копнеех да имам християнската надежда и мира, който идва от вярата.

По време на една проповед бях силно насърчена от думите: "... ще вляза при царя... и ако погина, нека погина." Говорителят имаше предвид онези, които се колебаят между надеждата и страха, копнеят да бъдат спасени от греховете и да получат опрощаващата Христова любов, но стоят в съмнение и бездействие поради боязън и страх от провал. Той посъветва такива хора да се предадат на Бога и незабавно да поискат милостта Му. Ще намерят един Спасител, готов да им даде скиптъра на милостта, така както Асуир даде на Естир знака на своята благосклонност. Единственото, което се изисква от грешника, треперещ в присъствието на Господа, е да протегне ръка с вяра и да докосне скиптъра на благодатта Му. Това докосване осигурява прощение и мир.

Онези, които чакат да станат достойни за Божията милост, преди да се осмелят да изискат изпълнението на Божиите обещания, правят фатална грешна. Само Исус може да ги очисти от греха. Само Той може да прости прегрешенията ни. Той е обещал, че ще слуша просбите и ще отговаря на молитвите на онези, които отиват при Него с вяра. Мнозина имат мъгливата представа, че трябва да направят някакви изключителни усилия, за да спечелят Божията благосклонност. Но себеупованието е суета. Само ако се свърже с Исус чрез вяра, грешникът става изпълнено с надежда и вярващо Божие чадо. Тези думи ме утешиха и ми показаха какво трябва да направя, за да се спася.

Тогава видях пътя си по-ясно и тъмнината започна да се разпръсква. Усърдно търсех прощение на греховете и се опитах да се предам изцяло на Господа. Но често изпитвах голяма мъка, защото не бях преживяла духовен екстаз, за който мислех, че е доказателство за приемането ми от Бога. Не дръзвах да мисля, че съм духовно новородена, без да съм го изпитала. Колко много се нуждаех от напътствие за простотата на новородението!

Докато коленичех до олтара заедно с други, които търсеха Господа, сърцето ми викаше: "Помогни, Исусе, спаси ме, защото загивам! Никога няма да спра да се моля, докато молитвите ми бъдат чути и греховете ми - простени!" Почувствах безпомощното си състояние, както никога преди. Когато коленичих и се помолих, внезапно бремето падна и на сърцето ми стана леко. Отначало бях обзета от чувство на тревога и аз се опитах отново да се натоваря с бремето на тревогата. Струваше ми се, че нямам право да се чувствам радостна и щастлива. Но като че ли Исус бе много близо до мене. Чувствах, че мога да отида при Него с всичките си скърби,

нешастия и изпитания, така както нуждаещите се отиваха при Него за помощ, когато бе на земята. В сърцето си имах увереност, че Той разбира особените ми изпитания и ми съчувства. Никога няма да забравя тази скъпоценна увереност за съчувствителната нежност на Исус към една толкова незначителна за Него личност. За това кратко време, когато коленичих сред молещите се, научих повече за Божествения характер на Христос, отколкото бях научила в целия си предишен живот.

Една от израилевите майки дойде при мене и каза: "Скъпо дете, намери ли Исус?" Мислех да отговаря утвърдително, когато тя възкликна: "Наистина си Го намерила. Мирът Му е в тебе, виждам го на лицето ти!" Често си казвах: "Възможно ли е това да е религия? Не греша ли?" Струваше ми се, че е голяма привилегия и е нещо прекалено възвишено, за да го искам. Макар че бях прекалено плаха, за да го призная публично, аз чувствах, че Спасителят ме е благословил и е простил греховете ми.

Малко след това събранието завърши и ние се запътихме за дома. Умът ми бе изпълнен с проповедите, апелите и молитвите, които бяхме чули. Като че ли всичко в природата се бе променило. През по-голяма част от времето на лагерното събрание имаше облаци и дъжд и чувствата ми бяха в хармония с природата. Сега слънцето светеше ярко и чисто и изливаше върху земята светлина и топлина. Дърветата и тревата бяха по-свежи и зелени, а небето - още по-синьо. Земята сякаш се усмихваше под влиянието на Божия мир. Така и лъчите от Слънцето на правдата бяха пробили облаците и тъмнината на ума ми и бяха разпръснали мъката.

Струваше ми се, че всички са в мир с Бога и са оживотворени от Духа Му. Всяко нещо, на което погледът ми се спираше, като че ли бе претърпяло промяна. Дърветата бяха по-красиви и птиците пееха по-сладко от всякога преди. Сякаш прославяха Твореца с песните си. Не ми се говореше от страх да не би това щастие да отmine и да загубя скъпоценното доказателство за Исусовата любов към мене.

Когато наближихме дома ни в Портланд, минахме покрай хора, работещи на улицата. Те разговаряха на обикновени теми, но ушите ми бяха глухи за всичко освен за хвалебствията към Бога и думите им стигаха до мене като благодарствени хваления и радостни възгласи "осанна". Обърнах се към майка ми и казах: "Но всички тези хора славят Бога, а не са били на лагерното събрание." Тогавя не разбрах защо очите ѝ се навлажниха и нежна усмивката отря лицето ѝ, когато чу думите ми, напомнящи ѝ за нейното собствено преживяване.

Майка ми обичаше цветята и изпитваше удоволствие да ги отглежда и по този начин да прави дома си по-красив и приятен

за децата. Никога преди градината ни бе изглеждала толкова прекрасно, както в деня, когато се върнахме от лагерното събрание. Виждах проява на Исусовата любов във всеки храст, пъпка и цвете. Тези красиви неща изглежда говореха с безмълвния език на Божията любов.

В градината имаше прекрасно розово цвете, наречено Саронова роза. Спомням си, че се доближих до него и докоснах нежните му венчелистчета със страхопочитание. Струваше ми се, че в тях има нещо свято. Сърцето ми преливаше от нежност и любов към тези прекрасни Божии творения. Виждах божествено съвършенство в цветята, украсяващи земята. Бог се грижеше за тях и всевиждащото Му око ги наблюдаваше. Той ги бе сътворил и ги бе обявил за добри.

"О, ако Той толкова обича и се грижи за цветята, които е надарил с красота – помислих си аз, – колко по-нежно ще пази чадата Си, създадени по Негов образ." Повтарях си тихо: "Аз съм Божие чадо, Неговата любов и грижа ме обгръщат. Ще бъда послушна и по никакъв начин няма да си навличам гнева Му, а винаги ще прославям скъпото Му име и любов."

Започнах да виждам живота си в различна светлина. Бедствието, хвърлило сянка върху детството ми, като че ли бе предизвикано от милост за мое добро, за да отвърне сърцето ми от света и празните му удоволствия и да го насочи към вечните красоти на небето.

Малко след завръщането ни от лагерното събрание аз и седем други бяхме заведени в църквата за изпит. Изпитвах силно вълнение по въпроса за кръщението. Колкото и млада да бях, не виждах друг начин за кръщение, подкрепен от Свещеното писание, освен чрез потапяне. Някои от сестрите методистки напразно се опитаха да ме убедят, че поръсването е библейското кръщение. Методисткият пастор се съгласи да потопи кандидатите, ако предпочитат този начин, макар и да намекна, че поръсването е еднакво приемливо за Бога.

Накрая настъпи времето да получим извършим този тържествен обред. В един ветровит ден ние, дванадесет на брой, тръгнахме към морето, за да бъдем кръстени. Вълните бяха големи и се блъскаха в брега. Но когато вдигнах този тежък кръст, в мене почти не остана сила, защото Господната сила слезе над мене. Почувствах, че вече не съм от този свят и че съм излязла от водния гроб за нов живот.

През същия следобед бях приета за пълноправен член на църквата. До мене седеше млада жена, която също кандидатстваше за църковно членство. Усещах мир и радост, докато забелязах златните пръстени да блестят на пръстите на тази сестра, а големи, екстравагантни обици висяха от очите ѝ. Тогава забелязах, че шапката ѝ бе украсена с изкуствени цветя и накичена със скъпи панделки, навързани на големи

фльонги. Радостта ми бе охладена от този показ на суета от страна на личност, претендираща да е последовател на кроткия и смирен Исус.

Предполагах, че пасторът ще отправи някакъв тих укор или съвет към тази сестра, но той очевидно не забеляза крещящото ѝ облекло и не я порица. Стиснаха ни ръцете в знак на приемане в църквата. Украсената с бижута ръка бе хваната от Христовия представител и имената ни бяха вписани в църковната книга.

Това обстоятелство ми причини голямо объркване и смущение, тъй като си спомних думите на апостола: "Така жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери или скъпи дрехи, а с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието." Поуката от този библейски текст изглежда открито се пренебрегва от тези, които смятах за посветени християни и които имаха много по-голям опит от мене. Ако наистина, както предполагах, бе грях да се имитира екстравагантното облекло на светските хора, тези християни би трябвало да разберат това и да се придържат към библейския стандарт. Реших за себе си да следвам личните си убеждения. Не можех да не мисля, че е противно на духа на евангелието да се пилеят дадените от Бога време и средства за украсяване на телата ни и че смирението и себеотрицанието биха подхождали повече на тези, чиито грехове бяха причина за безкрайно голямата жертва на Божия Син.

3. Чувство на отчаяние

През юни 1843 г. г-н Милър изнесе втората си поредица от лекции в Портланд. Изпитвах голяма радост да присъствам на лекциите, тъй като се бях обезсърчила и чувствах, че не съм готова да посрещна моя Спасител. Тази втора поредица създаде по-голямо вълнение в града от първата. С няколко изключение различните деноминации затвориха вратите на църквите си за г-н Милър. Много проповеди от различни амвони се опитваха да оборят така наречените фанатични заблуди на лектора, но тълпи от развълнувани слушатели присъстваха на събранията му. Хората бяха толкова много, че мнозина не можеха да влязат в дома.

Слушателите бяха необичайно тихи и внимателни. Начинът му на проповядване не бе пищен или красноречив, но той обясняваше ясни и вълнуващи факти, които разбуждаха слушателите от тяхната небрежност и безразличие. Подкрепяше твърденията и теориите си с доказателства от Писанието.

Думите му бяха съпроводени от сила, която изглежда потвърждаваше, че са истина.

Той бе любезен и отзивчив. Когато всички столове в дома бяха заети и мястото около платформата и амвона бе претъпкано, виждах как слиза от катедрата, тръгва между редовете и хваща някой стар мъж или жена за ръката и им намира място, след което се връща и възобновява проповедта си. С право го наричаха отец Милър, тъй като се грижеше за онези, които идваха при него, имаше любезни обноски, приятен нрав и нежно сърце.

Милър бе интересен говорител. Апелите му към изповядващи се за християни и към непокаяни бяха силни и въздействащи. Понякога в събранията му имаше толкова тържественост, че чак се усещаше болезненост. Мнозина се поддаваха на въздействието на Божия Дух. Посивели мъже и възрастни жени с треперещи крака отиваха до предната скамейка. Силно вълнение изпитваха силните и зрели хора, младежите и децата. На молитвения олтар се смесваха стонове и гласове на плач и прослава на Бога.

Вярвах в сериозните думи, изговорени от Божия служител и сърцето ми изпитваше мъка, когато някои му се противопоставяха или го подиграваха. Често ходех на събранията и вярвах, че Исус ще дойде скоро на небесните облаци. Най-много обаче желях да се подготвя за срещата с Него. Често размишлявах за святостта на сърцето. Копнеех повече от всичко да получа това голямо благословение и да почувствам, че съм напълно приета от Бога.

Бях чула от методистите много неща за освещението. Бях видяла хора да губят физическите си сили под влиянието на силна душевна възбуда, която се обявяваше за доказателство за освещение. Не можех обаче да разбера защо това бе необходимо, за да бъдем напълно посветени на Бога. Моите приятели християни ми казаха: "Повярвай в Исус СЕГА!" Опитах се да направя това, но открих, че е невъзможно да повярвам, че съм получила благословието, за което мислех, че ще наелектризира цялото ми естество. Чудех се на закоравяването на сърцето си, неспособно да преживее душевната възбуда, която други проявяваха. Струваше ми се, че съм различна от тях. Струваше ми се, че съм различна от тях и винаги ще бъда държана настрана от свършената радост на святостта на сърцето.

Идеите ми за оправданието и освещението бяха объркани. Мислех, че тези две неща са отделени едно от друго. Не можех да разбера разликата или значението на термините и всички обяснения на проповедниците увеличаваха затрудненията ми. Не бях способна да изискам благословието за себе си и се чудех дали мога да намеря отговора единствено при методистите и дали с присъствието си на адвентните събрания не се отделям

от онова, което желяех повече от всичко останало – осветяващия Божи Дух.

Забелязах обаче, че някои от твърдящите, че са осветени, проявяваха дух на раздражение, когато им се говореше за скорошното идване на Христос. Разбирах, че това не е проява на святостта, която претендираха, че притежават. Не можех да разбера защо проповедници трябва да се противопоставят от амвона на учението за приближавашото второ идване на Христос. Проповядването на тази доктрина бе предизвикало реформация и много от най-посветените пастори и миряни я бяха приели като истина. Струваше ми се, че хората, обичащи искрено Исус, би трябвало да се подготвят да приемат вестта за идването Му и да се радват, че е приближило.

Чувствах, че притежавам само това, което те наричаха оправдание. В Божието слово прочетох, че без святост никой няма да види Бога. Следователно имаше нещо по-висше, което трябва да постигна, преди да се уверя, че ще получа вечен живот. Непрекъснато изучавах този въпрос, защото вярвах, че Христос ще дойде скоро и се страхувах, че ще ме завари неподготвена за срещата с Него. Ден и нощ осъдителни думи звучаха в ушите ми. Постоянно виках към Бога: "Какво да направя, за да се спася?"

Имах убеждението, че справедливостта на Бога затъмнява Неговата милост и любов. Бях научена да вярвам във вечно горящия ад и в ума ми постоянно се въртеше страшната мисъл, че греховете ми са прекалено големи, за да бъдат простени, и аз ще бъда загубена за вечността. Ужасните описания на осъдени души, които бях чувала, се бяха загнездили в ума ми. На амвона проповедниците рисуваха живи картини за състоянието на осъдените. Твърдяха, че Бог нямало да спаси никой друг освен осветените. Божието около било постоянно над нас. Всеки грях бил записван, за да получи справедливо наказание. Сам Бог пишел в книгите с точността на безкрайната Си мъдрост и всеки извършен грях неизбежно се записвал срещу името ни.

Сатана бе представян като личност, която сама чака да хване плячката си и да ни смъкне до дълбините на страданието, за да ликува над мъките и страданията ни във вечно горящия ад, където след стотици хиляди години на мъчения огнените пламъци ще издигнат гърчещите се жертви на повърхността и тогава ще се чуят виковете: "Докога, Господи, докога?" Тогава от бездната ще се чуе глас като гръмотевица: "През цялата вечност!" Отново вълните от разтопен метал ще погълнат осъдените и ще ги завлекат в дълбините на бушувашото огнено море.

Когато слушах тези страховити описания, изпитвах такъв страх, че се изпотявах и едва се сдържах да не заплача от мъка, защото ми се струваше, че вече усещам болките от

наказанието. Тогава проповедникът започваше да говори за несигурността на живота. Сега сме тук, а следващия миг може да сме в ада, един момент сме на земята, а следващия – на небето. Ще изберем ли огненото езеро и компанията на демони, или ще предпочетем небесното блаженство и присъствието на ангели? Ще слушаме ли през вечността жалбите и проклятията на осъдените души, или ще пеем Исусовите песни пред трона?

Нашият небесен Отец ми бе представен като тиранин, наслаждаващ се на агонията на осъдените, а не като нежен и състрадателен приятел на грешниците, който обича своите творения с неизразима любов, и желае да ги спаси за царството си.

Бях много чувствителна. Страхувах се да не причиня болка на което и да е живо същество. Сърцето ми се свиваше от мъка, когато виждах лошо отношение към животни. Може би лесно изпитвах съчувствие, защото самата аз бях жертва на безсмислена жестокост, довела до нараняване, което помрачи детството ми. Когато умът ми бе завладян от мисълта, че Бог се радва на мъченията на Своите творения, създадени по Негов образ, сякаш стена се издигна между мене и Него. При мисълта, че Създателят на вселената ще хвърли нечестивите в ада, за да горят през безкрайните векове на вечността, сърцето ми се свиваше от страх и аз недоумявах как толкова жестоко и тиранично същество ще благоволи да ме спаси от присъдата за греха.

Мислех, че ще споделя съдбата на осъдените грешници и ще горя в пламъците на ада, докато съществува Бог. Това впечатление така се запечата в ума ми, че започнах да се страхувам, че ще загубя разсъдъка си. Гледах със завист към безсловесните животни, защото нямаха душа, която да бъде наказана след смъртта. Много пъти ми се искаше въобще да не съм се раждала.

Бях обхваната от пълна тъмнина и изглежда нямаше начин да изляза от сянката. Ако можеше да ми се покаже истината, както сега я разбирам, бих си спестила много смущения и скърби. Ако размишлявах повече за Божията любов и по-малко за строгото му правосъдие, красотата и славата на Неговия характер биха ми вдъхнали искрена любов към моя Творец.

Мисля си, че много обитатели на лудниците бяха доведени там поради преживявания, подобни на моите. Тяхната съвест е поразена от чувство за вина и треперещата им вяра не се осмелява да изиска обещаното обещание за прощение от Бога. Те слушат описанията за християнския ад, докато накрая това смразява кръвта им и слага огнен отпечатък върху плочите на паметта им. На сън или наяве винаги виждат страшната картина, докато накрая загубят представа за реалността и започнат да мислят само за пламъците на ада от басните и да чуват

писъците на обречените. Загубват разсъдъка си и умът се изпълва с безумните фантазии на един ужасен сън. Онези, които проповядват доктрината за вечния ад, ще направят добре, ако по-внимателно размислят за последиците от разпространяването на това жестоко учение.

Никога не се бях молила на публично място. Бях изговорила само няколко плахи думи на молитвено събрание. Сега получих внушението, че трябва да потърся Бога в молитва по време на малкото социално събиране. Не се осмелих да се помоля, страхувайки се, че ще се объркам и няма да успея да изразя мислите си. Но мисълта за това се бе запечатала толкова силно в ума ми, че когато се опитах да се помоля тайно, имах чувството, че се подигравам на Бога, тъй като не се бях подчинила на волята Му. Обзе ме отчаяние и цели три седмици нито лъч светлина не проби обхваналата ме тъмнина.

Душевните ми страдания бяха големи. Понякога по цели нощи не се осмелявах да си затворя очите. Чаках близкочаканата ми да заспи дълбоко, след което ставах от леглото и коленичех на пода, молейки се тихо в неописуема безмълвна мъка. Пред очите ми постоянно стояха ужасите на вечно горящия ад. Знаех, че не е възможно дълго да живея в такова състояние и се страхувах да не умра и да споделя страшната съдба на грешниците. С каква завист мислех за онези, които осъзнаваха, че са приети от Бога! Колко скъпоценна бе християнската надежда за агонизиращата ми душа!

Често прекарвах коленичила в молитва почти цяла нощ, като стенех и треперех поради неизразимата мъка и безнадеждност, неподлежащи на описание. Молбата ми бе: "Господи, имай милост!" и също като нещастния бирник не се осмелявах да вдигна очи към небето, а навеждах лицето си към пода. Отслабнах и отпаднах, но продължих да тая в себе си страданието и чувството на отчаяние.

Докато бях в това състояние на униние, сънувах нещо, което ми направи силно впечатление. Сънувах, че виждам храм, в който се бяха насъбрали много хора. Само намерилите прибежище в храма щяха да бъдат спасени след края на благодатното време. Всички останали навън щяха да бъдат загубени за вечността. Тълпите отвъд, тръгнаха по своя си път, се присмиваха и подиграваха на влизащите в храма и им казваха, че този план за спасение е хитра измама и че всъщност няма никаква опасност. Те дори хванаха някои, за да им попречат да влязат зад стените.

Страхувайки се от подигравки, аз помислих, че е най-добре да чакам, докато тълпата се разпръсне или успея да вляза незабелязана. Но броят на хората се увеличаваше, а не намаляваше и от страх, че закъснявам бързо напуснах дома и минах през тълпата. В желанието си да стигна до храма не

забелязвах, нито се безпокоят от заобикалящото ме множество. При влизането си в сградата видях, че големият храм е подпрян от огромен стълб, на който бе завързано обезобразено и кървящо агне. Ние, присъстващите, изглежда знаехме, че това агне е разкъсано и ранено заради нас. Всички влезли в храма трябва да отидат при него и да изповядат греховете си.

Пред агнето имаше издигнати места, върху които седяха хора, изглеждащи много щастливи. Небесната светлина сякаш озаряваше лицата им и те прославяха Бога и пееха песни на благодарност, напомнящи ангелска музика. Това бяха хората, които са отишли при Бога, изповядали са греховете си, получили са прощение и сега очакват с веселие някакво радостно събитие.

Дори след влизането ми в сградата бях обзета от страх и чувство на срам, че трябва да се смиря пред тези хора. Чувствах се принудена да вървя напред. Бавно тръгнах около стълба, за да заста на пред агнето, но внезапно се чу тръба, храмът се разклати, от събралите се светии се издигнаха викове на победа и страшна светлина озари сградата, а после настъпи непрогледна тъмнина. Щастливите хора бяха изчезнали подобно на светлината и аз останах сама сред тихия ужас на нощта. Събудих се със силна душевна мъка и почти не можех да повярвам, че съм сънувала. Струваше ми се, че съдбата ми е запечатана и Господният Дух ме е изоставил и никога вече няма да се върне.

Не след дълго имах втори сън. Като че ли стоях в мрачно отчаяние, покрила лицето си с ръце, и размишлявах за следното: Ако Исус бе на земята, бих отишла при Него, бих се хвърлила в нозете Му и бих Му разказала за страданията си. Той не би ме отблъснал, а би се смилил за мене. Тогава бих Го обичала и бих Му служила. Точно тогава вратата се отвори и влезе човек с прекрасна външност. Той ме погледна със страдание и каза: "Искаш ли да видиш Исус? Той е тук и ти можеш да Го видиш, ако желаеш. Вземи всичко, което притежаваш, и ме последвай."

Чух това и изпитах неизразимо щастие. С радост събрах всичките си незначителни притежания и всяка скъпа за мене дреболия и го последвах. Поведе към стръмни и очевидно нестабилни стъпала. Когато започнах да се качвам, той ме предупреди да гледам само нагоре, за да не ми се завие свят и да падна. Много други, които се качваха по стръмната стълба, паднаха преди да стигнат до върха.

Накрая стигнахме последното стъпало и заставахме пред врата. Тук моят спътник ми нареди да оставя всичко, което бях взела със себе си. С радост оставих притежанията си. тогава той отвори вратата и ми нареди да вляза. лед миг бях пред Исус. Не можех да стреша тази прекрасна личност. Никой друг

не можеше да има такова изражение на благодост и величие. Когато погледът Му се спря на мене, веднага разбрах, че Той познава всички обстоятелства в живота ми и всичките ми мисли и чувства.

Опитах се да се скрия от погледа Му, тъй като чувствах, че не мога да издържа на пронизателния Му поглед. Той обаче се приближи до мене с усмивка, постави ръка на главата ми и каза: "Не се бой." Звукът от сладкия Му глас развълнува сърцето ми и предизвика такова щастие, каквото никога преди не бях преживявала. Изпитвах толкова голяма радост, че не можех да произнеса нито една дума. Победена от силното вълнение, паднах на лице пред нозете Му. Докато лежах безпомощна, пред мене минаха сцени на красота и слава. Струваше ми се, че съм придобила сигурността и мира на небето. Накрая силите ми се върнаха и аз станах. Любящите Исусови очи все още ме гледаха и усмивката изпълни душата ми с щастие. Присъствието Му предизвика в мене свято страхопочитание и неизразима любов.

След това моят спътник отвори врата и двамата минахме през нея. Нареди ми отново да си взема неща, които бяха оставила зад мене. После ми подаде зелена нишка, намотана съвсем стегнато. Каза ми да я поставя до сърцето си и когато пожелае да видя Исус, да я извадя от пазвата си и да я разтегна докрай. Предупреди ме да не допускам да остава намотана дълго време, за да не стане на възли и трудна за размотаване. Поставих я до сърцето си и радост заслизах по тесните стъпала, като славех Бога и казвах на всички срещнати къде могат да намерят Исус. Този сън ми вдъхна надежда. Смятах, че зелената нишка символизира вярата. Започнах да разбирам красотата и простотата на упованието в Бога.

Доверих всичките си скърби и смущения на майка ми. Тя нежно изрази съчувствието си към мене и ме насърчи. Заръча ми да отида за съвет при пастор Стокман, който тогава проповядваше адвентното учение в Портланд. Имах му голямо доверие, защото бе посветен Христов служител. След като чу разказа ми, постави състрадателно ръка на главата ми и каза с просълзени очи: "Елън, ти си само дете. Преживяла си нещо необичайно за възрастта си. Исус сигурно те подготвя за някакво особено дело."

След това заяви, че ако съм зряла личност и измъчвана от съмнения и отчаяние, би ми казал, че е УВЕРЕН, че за мене има надежда благодарение на Исусовата любов. Душевните терзания, които изпитвах, са доказателство, че Господният Дух работи в мене. Каза, че когато някой грешник се закорави в престъпленията си, не осъзнава величината на нарушението, а се ласкае, че е почти прав и не се намира в някаква особена опасност. Господният Дух го изоставя и той става небрежен и

безразличен или безразсъдно предизвикателен. Този добър човек ми разказа за Божията любов към грешащите Му чада и за това, че Господ копнее да ги привлече към Себе си чрез проста вяра и упование. Спря се на великата Христова любов и на спасителния план.

Спомена преживения от мене инцидент и каза, че наистина е голямо нещастие, но ме насърчи да вярвам, че десницата на любящия Отец не се оттеглила от Мене и че в бъдещия живот, когато се разпръсне обзелата ме тъмнина, ще разбере мъдростта на провидението, което ми се е струвало толкова жестоко и тайнствено. Исус каза на учениците Си: "Това, което аз правя, ти сега не знаеш, но отпосле ще разбереш." В славното бъдеще няма вече да виждаме като през тъмно стъкло, а ще се изправим лице в лице с тайните на Божествената любов.

"Върви си с лека душа, Елън - каза той. - Върни се у дома с упование в Исус, защото Той няма да скрие любовта Си от нито един истински вярващ." Тогава се помоли горещо за мене. Струваше ми се, че Бог ще зачете молитвата на Своя светия, макар че собствените ми смирени молитви оставаха нечути. Тръгнах си от срещата с него утешена и насърчена.

Само за няколко минути, в които бях получила напътствие от пастор Стокман, придобих по-голямо познание за Божията любов и състрадателна нежност, отколкото от всички проповеди и апели, които някога бях чула. Върнах се у дома и отново коленичих пред Господа, обещавайки да направя и да понеса всяко Негово изискване, стига само Исусовата усмивка винаги да радва сърцето ми. Показано ми бе същото задължение, което ме бе смутило преди - да вдигна кръста си сред събрания Божи народ. Не чаках дълго за удобен случай. Още същата вечер имаше молитвено събрание, на което отидох.

С треперене сведох глава по време на молитвите. След като няколко души се помолиха, аз издигнах глас на молитва, преди още да разбира какво правя. Божите обещания ми се сториха като множество скъпоценни бисери, които могат да бъдат получени, стига само да ги поискаме. Докато се молах, бремето на душевната мъка, която изпитвах от толкова дълго, ме напусна и Божието благословение слезе над мене като нежна роса. Славослових Бога от цяло сърце. Като че ли не забелязвах нищо освен Исус и славата Му и не осъзнавах какво става около мене.

Божият Дух слезе над мене с такава сила, че не можех да си отида у дома. Когато се прибрах, на следващия ден имаше голяма промяна в духовното ми състояние. Струваше ми се, че едва ли съм същата личност, която снощи напусна бащиния ми дом. Непрекъснато си мислех за следния текст: "Господ а пастир мой, няма да остана в нужда." Сърцето ми се изпълваше с щастие, когато тихо си повтарях тези думи.

Възгледите ми за Отец се промениха. Сега гледах на Него като на добър и нежен родител, а не като на строг тиранин, принуждаващ хората да проявяват сляпо подчинение. Душата ми се издигаше към Него с дълбока и гореща любов. Послушанието на волята Му изглеждаше нещо радостно. Приятно бе да Му се служи. Нито една сянка не затъмняваше светлината, която ми разкри съвършената Божия воля. Почувствах увереността на обитаващия в мене Спасител и осъзнах истинността на казаното от Христос: "Който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота."

Мирът и радостта ми бяха в такъв ярък контраст с предишното униение и мъка, че ми се струваше, че съм избавена от ада и съм пренесена на небето. Можех дори да славя Бога за нещастията, което бе изпитанието на моя живот, защото то бе средство да насоча мислите си към вечността. Горда и амбициозна по природа, може би нямаше да пожелаая да отдам сърцето си на Исус, ако не бе тежкото страдание, което в известен смисъл ме бе "отсякло" от светските победи и суети.

Цели шест месеца нито сянка не затъмни съзнанието ми, нито пък пренебрегнах дори едно известно ми задължение. Стремехът ми бе да върша Божията воля и никога да не забравям за Исус и за небето. Бях учудена и възхитена от представените ми ясни възгледи за изкуплението и Христовото дело. Няма да се опитвам повече да обяснявам духовните си възделения. Достатъчно ще е да кажа, че старото премина, всичко стана ново. Нямаше нито един облак, който да помрачава съвършеното ми блаженство. Копнеех да разказвам историята на Исусовата любов, но нямаше желание да водя тривиални разговори с когото и да било. Сърцето ми бе така изпълнено с Божията любов и с мира, който никой ум не може да схване, че с радост се отдавах на размишление и молитва.

Вечерта след получаването на голямото благословение отидох на адвентното събрание. Когато дойде време Христовите последователи да говорят за Него, не можех да замълча и затова станах и разказах случилото се. Въобще не бях обмисляла какво да кажа. Простата история за Исусовата любов към мене изпълни думите ми със съвършена свобода и сърцето ми бе толкова щастливо от освобождаването от робството на черното отчаяние, че забравих за хората около мене и сякаш бях сама с Бога. Не изпитвах никакво затруднение да говоря за мира и щастията си освен сълзите на благодарност, които приглушиха думите ми, докато разказвах за чудната любов, дарена ми от Исус.

Присъстваше и пастор Стокман. Наскоро ме бе видял изпаднала в голямо отчаяние и забележителната промяна във външния ми вид и чувства трогна сърцето му. Той заплака на

глас, радвайки се с мене и възхвалявайки Бога за това доказателство за нежната Му милост и любяща доброта.

Не много време след получаването на това голямо благословение отидох на конференцията в християнската църква, чийто пастор бе г-н Браун. Поканена бях да разкажа преживяването си. Почувствах не само свобода на изказа, но и щастие да разказвам моята проста история за Исусовата любов и за радостта да съм приета от Бога. Докато говорех със смирено сърце и просълзени очи, душата ми сякаш се издигаше с благодарност към небето. Смекчаващата сила на Господа дойде сред събранието. Мнозина плачеха, а други славеха Бога.

Грешници бяха поканени да станат за молитва и мнозина откликнаха на призива. Сърцето ми бе толкова благодарно на Бога за дадените ми благословения, че закопнях и други да участват в тази свята радост. Изпитвах голям интерес към онези, които може би страдаха от усещането за Господното неодобрение и за тежестта на бремето на греха. Докато разказвах историята си, почувствах, че никой не би могъл да устои на доказателството за Божията прощаваща любов, предизвикала такава чудна промяна в мене. Реалността на истинското новородение ми се струваше толкова обикновена, че ми се искаше да помогна на младите си приятели да намерят светлината и при всяка възможност упражнявах влиянието си за постигане на тази цел.

Организирах събрания с младите си приятели, някои от които бяха значително по-големи от мене. Сред тях имаше дори и семейни. Много от тях бяха суетни и безразсъдни. Моето преживяване им се струваше празна работа и те не се вслушваха в апелите ми. Но аз реших, че усилията ми никога няма да престанат, докато тези скъпи души, от които бях толкова заинтересувана, не се предадат на Бога. Прекарах няколко нощи в усърдни молитви за тези, които бях потърсила и събрала с цел да им помогна и да се моля за тях.

Някои от тях бяха дошли при нас от любопитство, за да чуят какво ще им кажа. Други мислеха, че не съм на себе си, след като упорствам толкова много, особено след като бяха проявили незаинтересованост. Но на всяко наше скромно събрание продължих да ги умолявам и да се моля за всеки един поотделно, докато всички се предадоха на Исус, признавайки заслугите на опрощащата Му любов. Всички се обърнаха към Бога.

Вечер след вечер в съня си работех за спасението на души. В такива мигове ми бяха показвани особени случаи. След това търсех тези хора и се молех с тях. Някои от формалните братя се страхуваха, че съм прекалено ревностна в преобразяването на души, но времето ми изглеждаше толкова кратко, че бе необходимо всички, притежаващи надеждата за

блаженото безсмъртие и очакващи скорошното идване на Христос, да се трудят неуморно за онези, които все още бяха в греховете си и стояха на прага на унищожението.

Макар че бях много млада, спасителният план бе толкова ясен в съзнанието ми и личното ми преживяване бе толкова забележително, че когато размислях за тези неща, знаех, че имам задължение да продължа да работя за спасението на скъпоценни души и да се моля и да проповядвам Христос при всеки удобен случай. Цялото ми естество бе отдадено на службата за Господа. Бях решила, каквото и да става, да радвам Бога и да живея като човек, който очаква Спасителя да дойде и да възнагради верните. Чувствах се като малко дете, което отива при Бога като при баща и Го пита какво да направи. Тъй като тогава ясно разбирах какво е задължението ми, изпитвах най-голяма радост да го изпълнявам. Понякога минавах през особени изпитания. По-опитните от мене се опитваха да ме задържат и да охладят вярата ми, но тъй като Исусовата усмивка озаряваше живота ми и Божията любов топлеше сърцето ми, продължавах да действам с дух на радост.

Всеки път, когато си спомня преживяванията от младостта, брат ми, с когото бях споделила надеждите и страховете си и който искрено ми съчувстваше в моя християнски път, в ума ми нахлуват и порой от нежни спомени. Той бе един от тези, които не се изкушаваха от греха. Благочестив по природа, той никога не търсеше компанията на младите и разпуснатите, а предпочиташе да общува с християни, чиито думи го упътваха в житейския път. Поведението му бе твърде сериозно за възрастта му. Той бе внимателен и спокоен и умът му постоянно се изпълваше с мисли за религията. Онези, които го познаваха, даваха живота му за пример и го представяха като модел за младите, жив пример за благочестието и красотата на истинското християнство.

4. Напускане на методистката църква

Семейството ми все още посещаваше от време на време методистката църква и събранията, провеждани по домове от време на време. Една вечер брат ми Робърт и аз отидохме на религиозно събрание. Там бе и главният старейшина. Когато му дойде редът, брат ми заговори с голямо смирение и съвсем ясно за необходимостта от цялостна подготовка да посрещнем нашия Спасител при идването Му на небесните облаци със сила и голяма слава. Докато брат ми говореше, небесна светлина озаряваше неговото обичайно бледо лице. Той сякаш бе отведен в духа си извън обкръжаващата го обстановка и говореше като че ли се намираще в присъствието на Исус. След като ме

поканиха да говоря, станах с чувство на свобода на духа и сърце, изпълнено с любов и мир. Разказах историята за големите си страдания поради мъката за греха и как най-накрая бях получила така дълго търсеното благословение – пълно придържане към Божията воля. Изразих радостта си от вестта за скорошното идване на моя Изкупител, Който ще вземе чадата Си у дома.

Поради наивността си очаквах, че моите братя и сестри методисти ще разберат чувствата ми и ще се зарадват заедно с мене, но останах разочарована. Няколко сестри се прозяха и шумно преместиха столовете си, обръщайки ми гръб. Не разбрах кое ги е обидило говорих съвсем кратко, чувствайки ледения полъх на тяхното неодобрение. Когато престанах на говоря, пастор Б. ме попита дали не би било по-приятно да живея дълъг и полезен живот, като върша добро, вместо да стане така, че Исус да дойде скоро и да унищожи нещастните грешници. Отговорих, че копнея за идването на Исус. Тогава ще се сложи край на греха и ние завинаги ще се наслаждаваме на освещението, без да има дявол, който да ни изкушава и да ни отклонява от пътя.

След това ме попита дали не предпочитам да умра спокойно в леглото си, вместо да преживея болката на промяната от тление към нетление, докато съм още жива. Отговорът ми бе, че желая Исус да дойде и да вземе чадата Си; че ще живея или умра според Божията воля и лесно ще понеса всяка болка, която трае само момент и "миг на око"; че желая колелото на времето да се превърти бързо напред и да доведе прекрасния ден, когато тези развалени тела бъдат променени и оформени съобразно Христовото славно тяло. Заявих също, че когато живея най-близо до Господа, тогава копнея най-силно за идването Му. При тези думи някои присъстващи изглеждаха останаха силно разочаровани.

Когато изрече слово пред останалите в групата, главният старейшина изрази голямата си радост от очакването на земния милениум, по време на който земята ще се изпълни с познание за Господа както водите покриват морското дъно. Той желаел да види началото на тази славна епоха. След края на събранието видях, че онези, които преди бяха любезни и добри към мене, сега се отнасяха с очевидна студенина. Върнахме се с брат ми у дома, натъжени от това, че братята ни проявяват неразбиране и темата за близкото идване на Исус предизвиква толкова жестоко противопоставяне в душите им. Въпреки това бях благодарна, че разбираме скъпоценната светлина и изпитваме радост, когато очакваме идването на Господа.

Не след дълго отново отидохме на събрание. Търсехме възможност да говорим за безценната Божията любов, която оживотворяваше душите ни. изпитвах голямо желание да разкажа

за Божията доброта и милост към мене. Толкова голяма промяна бе станала в сърцето ми, че смятах за свое задължение да се възползвам от всяка възможност да свидетелствам за любовта на моя Спасител.

Когато дойде моят ред, обясних доказателствата, които имах за Исусовата любов, както и факта, че с радост очаквам скорошната среща с моя Спасител. Убеждението, че Христовото идване е предстоящо бе подбудило душата ми да се стреми по-усърдно към освещението на Божия Дух. Тогава водещият ме прекъсна с думите: "Ти си получила освещение чрез методизма, чрез МЕТОДИЗМА, сестро, а не чрез някаква погрешна теория." Почувствах се задължена да изповядам истината, че сърцето ми е приело новото благословение не чрез методизма, а чрез вълнуващите истини за личното идване на Исус. Благодарение на тях бях намерила мир, радост и съвършена любов. Така завърших свидетелството си – последното, което дадох на събрание на моите братя методисти.

Робърт заговори с характерната за него кротост, но толкова ясно и трогателно, че някои заплаха и изпитаха дълбоко вълнение. Други обаче покашляха неодобрително и очевидно се чувстваха доста неудобно. След като си тръгнахме, отново заговорихме за вярата си и се зачудихме защо нашите братя и сестри християни се отнасят толкова лошо към думите ни за идването на Спасителя. Мислехме, че ако обичат Исус така, както би трябвало, не биха се смущавали толкова много, когато слушат за второто Му идване, а напротив, радостно биха приветствали новината.

Имахме убеждението, че не бива повече да ходим на тези събрания. Надеждата за славното Христово идване изпълваше душите ни и ние говорехме за нея. Изглежда това събуждаше гнева на присъстващите срещу двете скромни деца, които се осмеляваха въпреки противопоставянето да говорят за вярата, изпълваща сърцата им с мир и щастие. Очевидно бе, че не можем да се изразяваме свободно по време на срещите, тъй като свидетелството ни провокираше подмятания и подигравки, които стигаха до ушите ни след закриване на събранията. И това се правеше от братя и сестри, които уважавахме и обичахме.

По това време адвентистите провеждаха събрания в зала "Бетовен". Баща ми заедно с цялото семейство ходеше там редовно. Смяташе се, че второто идване ще бъде през 1843 г. Изглежда времето за спасяване на души бе толкова кратко, че реших да направя всичко по силите си, за да заведа грешници до светлината на истината. Изглежда не бе възможно толкова младо момиче с разклатено здраве да извърши много за това велико дело.

Вкъщи имах две сестри – Сара, няколко години по-голяма от мене, и Елизабет. Обсъдихме този въпрос помежду си и

решихме да изкараме колкото можем повече пари, за да купим книги и брошури, които да бъдат раздадени безплатно. Това бе най-доброто, което можехме да направим, и ние го сторихме с радост. Успях да изкарам само по двадесет и пет цента на ден. Роклята ми бе съвсем обикновена. Не харчехме нищо за ненужна украса, тъй като светската суета ми изглеждаше греховна. По този начин винаги си имах малко пари, които използвах за купуване на подходящи книги. Давахме ги на опитни хора за изпращане в чужбина.

Всяка печатна страница ми изглеждаше скъпоценна, защото бе вестител на светлина за света, умоляващ хората да се подготвят за предстоящото велико събитие. Ден след ден стоях на леглото, подпряна на възглавници, вършейки възложената ми работа с треперещи пръсти. Колко внимателно заделях ценните сребърни монети, които трябваше да бъдат дадени за печатни материали, способни да просветят и събудят хората, намиращи се в тъмнина. Не се изкушавах да харча парите си за задоволяване на лични нужди. Мислех само за спасението на душите и сърцето ме болеше за тези, които се приспиваха с мисълта, че живеят в сигурност, докато вестта на предупреждение се проповядваше на света.

Веднъж чух разговор между майка ми и една сестра във връзка с беседа, която бяха чули наскоро. Твърдеше се, че душата не притежава естествено безсмъртие. Повториха някои от текстовете, използвани като доказателство от проповедника. Спомням си, че много силно впечатление ми направиха следните: "Душата, която е съгрешила, тя ще умре." "Защото живите поне знаят, че ще умрат, но мъртвите не знаят нищо." "... което съвременно ще бъде открито от блажения и единствен Властител, Цар на царстващите и Господ на господарстващите, Който сам* притежава безсмъртие." "... вечен живот на тия, които с постоянство в добри дела търсят слава, почест и безсмъртие." След като цитира изброените текстове, майка ми попита: "Защо трябва да търсят нещо, което вече имат?"

Слушах тези нови идеи с голям и болезнен интерес. Когато останах насаме с майка ми, потих дали наистина вярва, че душата не е безсмъртна. Отговори ми, че за съжаление по този въпрос грешим, както сме грешили и по много други.

"Но мамо - възкликнах аз, - наистина ли вярваш, че душата спи в гроба до деня на възкресението? Мислиш ли, че когато умре, християнинът не отива направо в рая, нито пък грешникът в ада?"

Отговорът ѝ бе: "Библията не ни дава никакво доказателство, че съществува вечно горящ ад. Ако имаше такова място, святата Книга би го споменала."

"Мамо - извиках аз удивена, - това е необичайно за тебе! Ако вярваш в тази странна теория, не допускай никой да узнае

за това. Страхувам се, че грешниците ще се почувстват по-сигурни и никога няма да пожелаят да потърсят Господа."

"Ако това е здрава библейска истина - отговори тя, - няма да попречи на спасението на грешниците, а ще бъде средство за спечелването им за Христос. Ако Божията любов не подбуди бунтовника да се смири, ужасите на вечния ад няма да го доведат до покаяние. Освен това не е много подходящо да се печелят души за Исус, като докосваме най-ниските чувства, например унизителния страх. Исусовата любов привлича. Тя може да смекчи и най-закоравялото сърце."

Изминаха няколко месеца след споменатия разговор, преди да чуя нещо повече за тази доктрина. Но през това време размишлявах много по въпроса. Когато чух проповед на тази тема, повярвах, че е истина. От момента, когато светлината за съня на мъртвите озари ума ми, мистерията около възкресението изчезна и това велико събитие придоби ново и възвишено значение. Често изпитвах смущение от опитите да се примири въпроса за незабавната награда или наказание на мъртвите с неоспоримия факт за бъдещото възкресение и съд. Ако след смъртта душата получава вечно щастие или страдание, тогава защо е необходимо възкресение на нещастното разлагащо се тяло?

Но това ново и прекрасно учение ми показва защо боговдъхновените автори са писали толкова много за възкресението на тялото - просто защото цялостната личност спи в гроба. Ясно разбрах досегашната ни заблуда по този въпрос. Осъзнах колко безсмислен би бил последният съд, след като душата вече е била осъдена и е определена участта ѝ. Видях, че надеждата на скърбящите е да очакват славния ден, когато Животодателят ще разкъса оковите на гроба и праведните мъртви ще възкръснат и ще напуснат тъмницата си, облечени в славния вечен живот.

Цялото семейство бе заинтересувано от учението за скорошното идване на Господа. Баща ми отдавна бе смятан за един от стълбовете на методистката църква и всички от семейството бяха активни членове. Ние обаче не криехме новата си вяра, макар че я пропагандирахме пред други по неподходящ начин, нито проявявахме каквито и да е лоши чувства към църквата. Въпреки това методисткият пастор ни посети специално и използва случая да ни каже, че нашата вяра е в противоречие с методизма. Не попита какви са основанията на вярата ни, нито цитира Библията, за да ни убеди, че грешим. Заяви, че сме възприели нова и странна вяра, която не може да бъде приета от методистката църква.

Баща ми отговори, че той сигурно греши, като нарича това нова и странна доктрина. Сам Христос бе проповядвал за второто Си идване в беседите пред учениците. Исус е казал: "В

дома на Отца Ми има много обиталища. Ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз, да бъдете и вие." Когато бе взет на небето пред очите им, облак Го скри от погледа им и верните Му последователи стояха, гледайки към техния възнасящ се Господ, "ето, двама човека в бели дрехи застанаха при тях, които и рекоха: Галилеяни, защо стоите, та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде както Го видяхте да отива на небето."

"Боговдъхновеният апостол Павел - разгорещи се баща ми - написа писмо, за да насърчи братята си в Солун с думите: "... а на вас оскърбените да даде утеха, както и на нас, когато се яви Господ Исус от небето със Своите Силни ангели, в пламенен огън да даде възмездие на ония, които не познават Бога, и на ония, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Исус. Такива ще приемат за наказание вечна погибел от присъствието на Господа и от славното явление на Неговата сила, когато дойде в оня ден да се прослави в Своите светии да се покаже чуден между всичките повярвали... Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред. После ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа. И тъй, насърчавайте се един друг с тия думи."

Това е най-сериозното основание за вярата ни. Исус и апостолите Му говорят радостно и триумфално за събитията около второто идване. Святите ангели провъзгласяват, че възнасящият се на небето Христос ще дойде отново. Ето нашето прегрешение: вярваме в казаното от Исус и учениците Му. Това е същата стара доктрина и в нея няма нищо еретично."

Пасторът не се опита да цитира дори един текст, който би доказал, че грешим, а се извини с липсата на време. Посъветва ни тихо да се оттеглим от църквата и да избегнем публичния процес. Знаехме, че и към други братя се отнасят така по същата причина. Не искахме хората да помислят, че се срамуваме да признаем вярата си или че не можем да я подкрепим с текстове от Библията. Родителите ми настояха да бъдат запознати с причините за това искане.

Единственият отговор бе уклончивото заявление, че действаме противно на църковните правила и най-добре ще бъде доброволно да се оттеглим, за да си спестим процеса. Отговорихме, че предпочитаме редовен процес и настояхме да разберем за какъв грях ще ни обвинят, тъй като не мислим, че е погрешно да очакваме и да обичаме явлението на нашия Спасител.

Не след дълго ни съобщиха да отидем на събрание, което ще се проведе в църковната канцелария. Само няколко души присъстваха. Влиянието на баща ми и семейството му бе такова, че нашите опоненти не искаха да представят случая пред по-голям броя членове. Единственото отправено обвинение бе, че действаме в разрез с правилата им. Когато попитахме какви правила сме нарушили, отговориха след кратко колебание, че сме ходили на други събрания и сме пренебрегнали редовните срещи с нашата група. Заявихме, че известно време част от семейството е било в провинцията, а останалите в града не са ходили на събрание само няколко седмици. Били са принудени да стоят настрана, тъй като дадените от тях свидетелства са били посрещнати с очевидно неодобрение. Напомнихме също, че някои хора не са ходили на събрание цяла година и въпреки това са с добра репутация.

Попитаха ни дали можем да признаем, че сме нарушили правилата им и дали бихме се съгласили да се придържаме към тях в бъдеще. Отговорихме, че не се осмеляваме да се откажем от вярата си или да се отхвърлим святата Божия истина; че не можем да изоставим надеждата за скорошното идване на нашия Изкупител; че трябва да продължим да се покланяме на Господа по начина, който те наричат ерес. В защитата си баща ми получи благословение от Бога и ние си тръгнахме от канцеларията със свободен дух, щастливи, че сме с чиста съвест и Исус ни се усмихва одобрително.

Следващата неделя, в началото на Празника на любовта главният старейшина прочете имената ни, общо седем, и заяви, че сме изключени. Каза, че не ни изгонват поради някаква извършена злина или неморално поведение, че имаме неопетнен характер и завидна репутация, но сме нарушили правилата на методистката църква. Заяви също така, че сега вратата е отворена и по същия начин ще се разправят с всички, провинили се в подобно нарушение.

В църквата имаше мнозина, очакващи идването на Спасителя. Тази заплаха бе отправена с цел да бъдат сплашени и принудени да се подчиняват. В някои случаи тази политика постигаше желаното и Божията благосклонност биваше продадена за място в църквата. Мнозина вярваха, но не се осмеляваха да изповядат вярата си, за да не бъдат изгонени от синагогата. Някои обаче напуснаха църквата скоро след това и се присъединиха към очакващите Спасителя.

По онова време особено ценяхме думите на пророка: "Братята ви, които ви мразят, които ви отхвърлят поради Моето име, са рекли: Господ нека прослави Себе Си, та да видим вашата радост! Но те ще се посрамят."

5.Опозицията на формалните братя

Цели шест месеца нямаше нито облак между мене и моят Спасител. Всеки път, когато имаше възможност, давах свидетелството си и получавах голямо благословение. Понякога Господният Дух слизаше над мене с такава мощ, че оставах почти без сила. Това бе изпитание за някои, излезли от формалните църкви, и често се правеха забележки, които силно ме наскърбяваха. Мнозина не можеха да повярват, че е възможно човек до такава степен да бъде под влиянието на Божия Дух, че да загуби силите си. Намирах се в крайно трудно положение. Започнах да си мисля дали няма да е оправдано да задържам свидетелството си по време на събрание и по този начин да обуздам чувствата си, след като има такова противопоставяне в сърцата на някои по-възрастни и по-опитни от мене.

За известно време се придържах към плана да мълча, опитвайки се да убедя себе си, че задържането на моето свидетелство не би ми попречило да живея праведно според религията си. Често имах силното убеждение, че дългът ми е да говоря на събранията, но се въздържах и усещах, че по този начин оскърбявам Божия Дух. Дори понякога не посещавах събранията, защото там ходеха онези, които се дразнеха от свидетелството ми. Отдръпнах се, за да не обиждам моите братя и по този начин допуснах страхът от хора да прекъсне постоянното ми общуване, което толкова много месеци бе давало благословение на сърцето ми.

Имаше молитвени събрания в различни части на града, за да може да се намери място за всички, които желаят да ги посещават. Семейството, което най-силно ми се противопоставяше, посещаваше едно от тези места. Веднъж, докато присъстващите се молеха, Господният Дух слезе над събранието и един от членовете на това семейство падна като мъртъв. Неговите роднини плачеха до него, докато разтриваха ръцете му и му даваха лекарство за съвземане. Накрая той събра достатъчно сили да прослави Бога и смълча страховете им, като извика триумфално и посочи очевидното доказателство, че е получил от Господната сила. През онази нощ младежът не успя да се прибере вкъщи.

Членовете на семейството вярваха, че това е проява на Божия Дух, но не бяха убедени, че е същата Божествена сила, която понякога слизаше над мене, като отнемаше физическата ми сила и изпълваше душата ми с мир и с Исусовата любов. Те не се колебаеха да заявяват, че не може да има съмнение в моята искрена и съвършена честност, но смятат, че се самозаблуждавам, като приемам за Божия сила нещо, което се дължи единствено на нервна възбуда.

В резултат на това противопоставяне бях сериозно объркана и когато наближи времето за редовното ни събрание, изпитах съмнение дали ще е добре да го посетя. Няколко дена преди това изпитвах голяма мъка заради проявяваното към мене отношение. Накрая реших да остана вкъщи и по този начин да избягна критиките на моите братя. Опитвах се да се моля, повтаряйки непрекъснато следните думи: "Какво да направя, Господи?" Отговорът, който дойде в сърцето ми, бе да се уповавам на моя небесен Отец и търпеливо да почакам да узная волята Му. Предадох се на Господа с простото упование на малко дете, помнейки, че Той е обещал на последователите Си да не ходят в тъмнина.

Чувството на дълг ме принуди да отида на събранието. Тръгнах с уверението, че всичко ще е наред. Докато бяхме коленичили пред Господа, сърцето ми се издигна в молитва и се изпълни с мира, който само Христос може да даде. Душата ми се зарадва от любовта на Спасителя и физическата сила ме напусна. С детинска вяра можах само да кажа: "Небето е моят дом и Христос е моят Изкупител."

Един от членовете на споменатото семейство, противопоставящо се на изявите на Божията сила върху мене, изрази убеждението си, че съм под влиянието на нервна възбуда и че трябва ѝ се противя, но вместо това аз я проявявам като знак за Божията милост. Този път думите и нападките му не ми повлияха, защото ми се струваше, че съм се сляла с Господа и се издигам над всяко външно влияние. Но малко след като спря да говори, един силен човек, посветен и искрен християнин, бе поразен пред очите му от Божията сила и стаята се изпълни със Светия Дух.

След като се съвзех, с радост дадох свидетелството си за Исус и разказах за любовта Му към мене. Изповядах липсата си на вяра в Божиите обещания и грешката, която бях направила, като спрях действието на Светия Дух поради страх от Бога. Признах, че въпреки недоверието ми, Той ми бе дал неочаквано свидетелство за Своята любов и подкрепяща благодат. Братът, който се бе обявявал против мене, стана и със сълзи изповяда, че е имал погрешно отношение. Смирено ме помоли за прошка и каза: "Сестра Елън, никога няма да поставя и най-малката пречка по твоя път. Бог ми показа студенината и упоритостта на сърцето ми, което сега се съкруши от доказателството за Неговата сила. Правил съм голяма грешка."

Тогава се обърна към хората и заяви: "Когато сестра Елън изглеждаше толкова щастлива, аз си мислех: Защо не се чувствам по този начин? Защо брат Р не получава такива доказателства? Знаех със сигурност, че той е посветен християнин, но въпреки това никаква сила не слизаше над него. Помолих се наум, ако това е святото влияние на Бога, брат Р.

да го изпита тази вечер. Веднага след като желанието ми се издигна от сърцето, брат Р. падна под действието на Божията сила и извика: "Оставете Господ да действа!" Убедих се, че воювам срещу Светия Дух, но вече не желая да проявявам упорито неверие. Добре дошла, светлина! Добре дошъл, Исус! Бях отстъпил и закоравял, чувствайки се обиден ако някой слави Бога и проявява пълнота от радост в любовта Му. Но сега чувствата ми се промениха, противопоставянето ми свърши, Исус отвори очите ми и аз мога да Го славя в себе си. Казвах тежки и обидни думи на сестра Елън, за които сега съжалявам. Моля за прощение нея и всички останали присъстващи."

Тогава брат Р. даде свидетелство. Лицето му светеше от небесна слава, докато славословеше Господа за чудесата, извършени тази вечер. Заяви следното: "Това място е страшно и славно поради присъствието на Всемогъщия. Сестра Елън, в бъдеще ти ще имаш нашата подкрепа и чувствата ни ще бъдат на твоя страна. Никога няма да ти се противопоставяме. Бяхме слепи за изявите на Божия Свет Дух."

Всички противници разбраха грешката си и изповядаха, че делото наистина е от Господа. Скоро по време на молитвено събрание братът, който бе изповядал, че грешал, като ми се е противопоставял, преживя Божията сила в такава степен, че лицето му се озари от небесна светлина и той падна безпомощен на пода. Когато силата му се възвърна, отново призна, че в невежеството си е воювал против Господния Дух и е имал лоши чувства към мене. На друго молитвено събрание още един член от същото семейство получи същата сила и даде същото свидетелство. Няколко седмици по-късно, докато голямото семейство на брат Р се молело в дома си, Божият Дум изпълнил стаята и повалил на пода коленичилите молители. Баща ми влязъл там малко след това и намерил всички – родители и деца, паднали в безпомощно състояние под Господната сила.

Студеният формализъм започна да се разтопява пред мощното влияние на Всемогъщия. Всички, които ми се бяха противопоставяли, изповядаха, че по този начин са наскърбили Светия Дух, но сега се съединяват с мене в любовта към Спасителя. Сърцето ми се радваше, че Божията милост бе изгладила пътя пред нозете ми и изобилно бе възнаградила вярата и упованието ми. Единство и мир зацаруваха сред тези, които очакваха идването на Господа.

6. Адвентното преживяване

С внимание и трепет очаквахме приближаването на времето*, когато се предполагаше, че Спасителят ще дойде. Сериозно и искрено се стремяхме като народ да очистим живота си, за да

се подготвим да посрещнем Господа. Въпреки опозицията на пастори и църкви, всяка вечер зала "Бетовен" в Портланд бе препълнена. Особено много хора идваха в неделя. Пастор Стокман бе човек с дълбоко благочестие. Той бе с разклатено здраве, но когато застанеше пред хората, сякаш се издигаше над физическата си немощ и лицето му се озаряваше от мисълта, че проповядва святата Божия истина.

В думите има нещо тържествено и изпитваща сила, която въздействаше на много сърца. Понякога изразяваше горещото си желание да живее докато посрещне Спасителя, идващ на небесни облаци. Чрез неговата дейност Божият Дух убеди много грешници и ги доведе в Христовата кошара. Все още по частни домове в различни части на града се провеждаха събрания, които даваха добри резултати. Вярващите бяха насърчавани да работят за своите приятели и роднини и броят на новоповярвалите се умножаваше с всеки изминал ден.

Хора от всички класи се стичаха на събранията в зала "Бетовен". Богати и бедни, висшестоящи и обикновени служители, проповедници и миряни - всички те, изповядващи различни идеи, изпитваха силното желание сами да чуят учението за второто идване. Мнозина от дошлите не намираха места и си тръгваха разочаровани. Редът на службите бе съвсем обикновен. Обикновено се изнасяше кратка, но насочена проповед, след което се даваше свобода за отправяне на общи призиви. По правило винаги цареше възможно най-голямата тишина за толкова голямо множество. Господ задържаше духа на противопоставяне, докато служителите му обясняваха основанията на своята вяра. Понякога тези служители бяха слаби инструменти, но Божият Дух даваше тежест и сила на истината Си. Присъствието на святите ангели се чувстваше сред събранието и всеки ден голям брой хора се прибавяха към малката група вярващи.

Веднъж по време на проповед на пастор Стокман, пастор Браун, християнски баптистки проповедник, чието име вече споменах в разказа си, стоеше до амвона и слушаше проповедта с огромен интерес. Развълнува се много и внезапно лицето му побеля като мъртвец. Сви се на стола си и пастор Стокман го хвана в ръцете си точно когато щеше да падне на пода. Постави го на скамейка зад амвона, където остана да лежи безсилен до края на беседата.

След това стана с все още бледо лице, но озарено от светлината на Слънцето на правдата, и даде много въздействащо свидетелство. Като че ли бе получил небесно помазване. Обикновено говореше бавно, убедително и без никакво вълнение. При този случай тържествените му и добре премерени думи се изпълваха с нова сила, докато предупреждаваше грешниците и братята пастори да изоставят неверието, предразсъдъците и

студения формализъм и като благородните беряни да изследват святите писания, сравнявайки стих със стих, за да се убедят дали това е истина. Умоляваше присъстващите проповедници да не се чувстват засегнати от прямите и силни думи, с които пастор Стокман им представи сериозната тема, интересуваша всички хора.

Заяви следното: "Искаме да стигнем до хората, искаме грешниците да се опомнят и да се покаят изцяло, преди да е твърдо късно да се спасят и преди да заплачат с думите: "Премина жетвата, мина се лятото и ние не се избавихме." Братята проповедници казват, че стрелите ни ги поразяват. Моля ги да не застават между нас и хората и да ни оставят да стигнем до сърцата на грешниците. Ако стават наши мишени, нямам причина да се оплакват от раните, които получават. Стойте настрана, братя, и няма да бъдете наранени!"

Разказа историята си с такава простота и искреност, че мнозина от тези, които имаха силни предразсъдъци, бяха трогнати до сълзи. Божият Дух се чувстваше в думите му и се виждаше на лицето му. Със свято вълнение той смело заяви, че е приел Божието слово за свой съветник и съмненията му са изчезнали, а вярата му се е укрепила. Настойчиво покани братята си проповедници, църковни членове, грешници и невярващи сами да изследват Библията и ги призова да не допускат никой да ги отклонява от намерението им да разберат кое е истина.

Нито тогава, нито по-късно пастор Браун не прекъсна връзката си с християнската баптистка църква и хората изпитваха огромно уважение към него. Когато завърши словото си, онези, които желяеха Божиите люде да се молят за тях, бяха поканени да се изправят. Стотици откликнаха на призива. Светият Дух слезе над събранието. Като че ли небето и земята се доближиха. Събранието продължи до късно през нощта. Силата на Господа бе почувствана от млади, стари и хора на средна възраст.

Докато се връщахме към домовете си по различни пътища, гласове на прослава на Бога се чуваха от всички страни и като че ли в отговор гласове от друго място отговаряха: "Слава на Бога, Господ царува!" Хората вървяха към домовете си със славословия на уста и виковете на радост изпълваха тихата нощ. Никой от присъствалите на събранията не може да забрави тези изключително интересни сцени.

Онези, които искрено обичат Исус, могат да разберат какво изпитват хората, очакващи със силен копнеж идването на техния Спасител. Наближаваше изпълнението на очакванията. Идваше мигът, когато се надявахме да Го посрещнем. Чакахме часа със спокойствие и тържественост. Истинските вярващи имаха сладко общуване с Бога - предвкушване на мира, който

щяха да получат в славното бъдеще. Никой от преживелите тази надежда и упование не може да забрави скъпоценните часове на очакване.

За няколко седмици повечето земни дела бяха изоставени. Внимателно изследвахме всяка мисъл, всяко чувство на сърцето, сякаш сме на смъртно легло и след няколко часа завинаги ще затворим очи за всичко земно. Никой не си правеше "одежди за възнесението", за да посрещне великото събитие. Чувствахме необходимост от духовно доказателство, че сме готови да посрещнем Христос. Нашите бели одежди бяха чистата душа и характерът, очистен от грях чрез изкупващата кръв на нашия Спасител.

Но очакваният час отмина. Това бе първият изпит, която трябваше да бъде понесен от хората, вярващи и надяващи се, че Исус ще дойде на небесните облаци. Разочарованието на Божия чакащ народ бе голямо. Подигравателите триумфираха и печелеха слабите и страхливите на своя страна. Някои от онези, за които мислехме, че имат истинска вяра, изглежда бяха действали единствено от страх. След като времето отмина и смелостта им се възвърна, те дръзко се съюзиха с подигравателите и заявиха, че всъщност никога не са били подведени да повярват в учението на Милър, който бил безумен фанатик. Други, плахи и колебливи по природа, тихо изоставиха делото. Чудех се какво ли би станало с тези слаби и колебаещи се хора, ако Христос наистина би дошъл. Те изповядваха, че обичат Исусовото идване и копнеят за него, но след като Господ не дойде, те почувстваха голямо облекчение и се върнаха в състоянието си на безгрижие и неуважение към истинската религия.

Бяхме объркани и разочаровани, но не се отказахме от вярата си. Мнозина все още се държаха за надеждата, че Исус няма дълго да се бави. Божието слово е сигурно и не може да стреши. Чувствахме, че сме изпълнили задължението си и сме живели според скъпоценната си вяра. Бяхме разочаровани, но не обезсърчени. Знаменията на времето показваха, че краят на всичко е наближил. Трябваше да бдим и да бъдем готови за идването на Господа по всяко време. Трябваше да чакаме с надежда и упование, без да спираме да се събираме за напътствие, насърчение и утеха, и да направим така, че светлината ни да грее сред тъмнината на света.

Изчислението на времето бе толкова просто и ясно, че дори деца можеха да го разберат. Според датата на издаване на указа на персийския цар, за който се говори в Ездра 7 гл., т.е. 457 г. пр.Хр., периодът от 2300 години, споменат в Дан. 8:14, трябваше да завърши в 1843 г. Затова очаквахме края на годината като времето на Господнето пришествие. Бяхме горчиво

разочаровани, когато цялата година отмина и Спасителят не дойде.

Отначало не се разбра, че ако декретът не е излязъл в началото на 457 г.пр.Хр, периодът от 2300 години не изтича в края на 1843 г. Научихме, че декретът е бил издаден в края на 457 г.пр.Хр. и следователно пророческият период се простира до есента на 1844 г. В такъв случай времето не бе отминало, макар че някои не мислеха така. Научихме се да вярваме на думите на пророка: "Защото видението се отнася към едно определено бъдеще време, но бърза към изпълнението си и няма да излъже. Ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее."

Бог изпита народа Си чрез отминаването на определената дата през 1843 г. Отначало грешката в изчисляването на пророческите периоди не бе открита дори от образованите хора, които се противопоставяха на възгледите на онези, които очакваха Христовото идване. Учените заявиха, че г-н Милър е прав в изчисленията си, макар и да спореха с него във връзка със събитията, което ще увенчае този период. Но те и очакващият Божи народ бяха направили обикновено грешка по въпроса за времето.

Бяхме напълно убедени, че в мъдростта Си Бог е направил така, че хората Му да изпитат разочарование, което да открие сърцата им и да покаже истинския характер на тези, които твърдяха, че с радост очакват идването на Господа. Приелите първата ангелска вест (виж Откр. 14:6, 7) само поради страх от Божия съд, а не от любов към истината и желание да наследят небесното царство, се проявиха в истинската си светлина. Те бяха сред първите, които започнаха да се подиграват на разочарованите, искрено копнеещи за Исусовото идване.

Разочарованите не останаха дълго време в тъмнина. Изследвайки пророческите периоди с искрени молитви, те откриха грешката и проследиха пророчеството до сегашния период на забавяне. Поради радостното очакване на идещия Христос очевидното забавяне не бе взето предвид и това бе тъжна и неочаквана изненада. Все пак изпитанието бе необходимо, за да развие и укрепи искрено вярващите в истината.

Надеждите ни се насочиха към идването на Господа през 1844 г. Това бе също и времето на вестта на втория ангел, който летеше в небето и викаше: "Падна, падна великият Вавилон." За първи път вестта бе провъзгласена от Божиите служители през лятото на 1844 г. В резултат на това мнозина напуснаха падналите църкви. Във връзка с тази вест се чу и среднощният вик: "Ето, младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете!"* По всички части на страната бе дадена светлина

за тази вест и викът разбуди хиляди. Тръгнахме от град на град, от село на село и по отдалечени райони. Вестта стигна до учени и образовани, както и до неуки и скромни.

Това бе най-щастливата година в живота ми. Сърцето ми преливаше от радостни очаквания, но чувствах голямо съжаление и безпокойство за онези, които се бяха обезсърчили и загубили надеждата си в Исус. Като народ се съединихме в усърдна молитва за истинско духовно преживяване и непогрешимо доказателство, че сме приети от Бога.

Нуждаехме се от голямо търпение, тъй като имаше много подиграватели. Често ни посрещаха с презрителни забележки за преживяното разочарование. "Още не сте се възнесли. Кога очаквате да се издигнете?" Тези и други подобни подигравки често биваха изричани от нашите светски познати и дори от някои така наречени християни, които приемаха Библията, но не можеха да научат нейните велики и важни истини. Заслепените им очи сякаш четяха като нещо неясно и отвлечено думите на тържественото предупреждение: Бог е "назначил ден, когато ще съди вселената", както и уверението, че светиите ще бъдат грабнати да посрещнат Господа във въздуха.

Праволинейните църкви използваша всички средства, за да попречат на разпространението на вестта за скорошното идване на Христос. По време на техните събрания не се даваше никаква възможност за говорене на онези, които дръзнаха да споменат за вярата си в скорошното идване на Христос. Хора, които твърдяха, че обичат Исус, с презрение отхвърляха вестта, че скоро ще бъдат посетени от Онзи, Когото наричат свой на-добър приятел. Изпитваха злоба и гняв към вярващите, които провъзгласяваха учението за Неговото идване и се радваха, че скоро ще Го видят в славата Му.

Струваше ми се, че всеки изминал миг има огромно значение. Чувствах, че работим за вечността и че небрежните и незаинтересованите бяха в голяма опасност. Вярата ми бе непоклатима и аз приех за себе си скъпоценните Исусови обещания. Той бе казал на Своите ученици: "Искайте и ще получите." Твърдо вярвах, че каквото и да поискам в съгласие с Божията воля, със сигурност ще ми бъде дадено. Смирено коленичех до Исусовите нозе със сърце, намиращо се в хармония с волята Му.

Често посещавах семейства и горещо се молех заедно с тези, които се чувстваха потиснати от страх и отчаяние. Вярата ми бе толкова силна, че нито за миг не се съмнявах, че Бог ще отговори на молитвите ми. Без нито едно изключение Исусовото благословение и мир идваха в нас в отговор на смирените ни молитви, а сърцата на обезсърчените се възрадваха от светлината и надеждата.

Със старателно изследване на сърцето, със смирени изповеди и с много молитви очаквахме посоченото време. Всяка сутрин имахме усещането, че най-важното нещо е да получим доказателство, че животът ни е наред пред Бога. Интересът ни един към друг се увеличаваше. Молахме се много един с друг и един за друг. Събирахме се в овощни градини и горички, за да общуваме с Бога и да отправяме молитвите си към Него, чувствайки все по-пълно присъствието Му сред природните красоти. Радостта от спасението бе по-необходима за нас от храна и вода. Ако облаци затъмнява умовете ни, не се осмелявахме да си легнем, преди да ги премахнем от съвестта си с увереността, че сме приети от Господа.

Здравето ми бе силно разклатено, дробовете ми бяха сериозно засегнати, а гласът ми се губеше. Божият Дух често идваше в мене с голяма сила и крехкото ми тяло едва издържаше славата, която навлизаше в душата ми. Сякаш дишах небесна атмосфера и се радвах от възможността скоро да срещна моя Изкупител и да живея завинаги в светлината на присъствието Му.

Наближаваше времето, когато чакащите Божии люде се надяваха, че радостта им ще стане пълна поради идването на Спасителя. Но денят отново отмина, без Исус да дойде. Трудно бе да се заемем с житейските грижи, които смятахме, че сме изоставили завинаги. Горчиво разочарование обзе малкото стадо, чиято вяра бе толкова силна и чиито надежди – толкова големи. Учудвахме се, че се чувстваме толкова щастливи в Господа и получаваме такава подкрепа от Неговата сила и благодат.

Преживяването от предишната година обаче се повтори, и то в много по-големи мащаби. Много хора се отказаха от вярата си. Гордостта на някои от силно убедените бе толкова дълбоко наранена, че им се поиска избягат от света. Също като Йона те се оплакваха от Бога и предпочитаха смъртта пред живота. Онези, които бяха основали вярата си на доказателства, взети от хора, а не от Божието слово, не бяха готови отново да променят възгледите си. Лицемерите, надявали се да измамат както Господа, така и себе си с фалшиво покаяние и посвещение, почувстваха облекчение от преминаването на опасността и открито се противопоставиха на дело, което доскоро заявяваха, че обичат.

Слабите и нечестивите се съединиха в изявленията си, че няма да има повече страхове и очаквания. Времето бе отминало, Господ не бе дошъл и светът щял да остане същият още хиляди години. Това второ голямо изпитание отнесе недостойните, които бяха привлечени в силния поток на адвентната вяра и известно време вървяха с истинските вярващи и усърдните служители.

Бяхме разочаровани, но не обезсърчени. Решихме да се подложим търпеливо на процеса на очистване, който Бог смяташе за необходим за нас, и да очакваме с търпение и надежда Спасителят да изкупи Своите изпитани и верни люде.

Твърдо вярвахме, че проповядването на определена дата бе от Бога. Точно това доведе мнозина до старателно изследване на Библията и откриване на истини, които досега не бяха разбирани. Йона бе изпратен от Бога по улиците на Ниневия да проповядва вестта, че след четиридесет дни градът ще бъде унищожен. Господ прие смирението на ниневийците и удължи благодатното им време. Въпреки това проповядването от Йона вест бе изпратена от Бога и Ниневия бе изпитана съобразно Неговата воля. Светът гледеше на надеждата ни като на заблуда, а на разочарованието ни като на неизбежен провал.

Думите на Спасителя от притчата за злия слуга важи и за тези, които се подиграват със скорошното идване на Човешкия син: "Но ако оня слуга е зъл и каже в сърцето си: Господарят ми се забави, и той почне да бие служителите си и да яде и пие с пияниците, господарят на оня слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква, и в час, когато не знае, и като го бие тежко, ще определи неговата участ с лицемерите."

Навсякъде виждахме подигравателите, за които Петър бе казал, че ще се явят в последните дни, ще ходят по страстите си и ще питат: "Где е обещаното Му пришествие? Защото откак са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието." Но онези, които очакваха идването на Господа не останаха без утеха. Те бяха получили ценно познание чрез изследване на Словото. Спасителният план им бе станал по-ясен. Всеки ден откриваха нови и прекрасни неща в святите слова, съединени в чудна хармония, тъй като един текст обяснява друг и нито дума не е използвана напразно.

Разочарованието ни не бе толкова силно като това на учениците. Когато Човешкият Син влезе триумфално в Ерусалим, те очакваха, че ще бъде обявен за цар. Хората, дошли от всички околни области, викаха: "Осанна на Давидовия син." Когато свещениците и старейшините помолиха Исус да смълчи тълпата, Той заяви, че ако престанат да викат, камъните ще проговорят, тъй като пророчеството трябва да се изпълни. Само няколко дни по-късно същите тези ученици видяха любимия си Учител, за когото вярваха, че ще царува на Давидовия трон, издигнат на кръст над присмиващите се и хулещи фарисеи. Големите им надежди бяха съкрушени и тъмнината на смъртта ги погълна.

И все пак Христос изпълни обещанията Си. Сладката бе утехата, която даде на народа, богатата бе наградата за верните и праведните.

Г-н Милър и свързалите се с него предполагаха, че очистването на светилище, споменато в Дан. 8:14, означава очистване на земята от огън преди тя да стане обиталище на светиите. Това трябваше да стане при второто идване на Христос; следователно ние трябваше да очакваме това събитие в края на периода от 2300 години. Но след разочарованието ни започнахме внимателно да изследваме Писанието с молитва и сериозно обмисляне. След известно време на напрежение светлина разпръсна тъмнината и съмнението и несигурността бяха премахнати.

Стана ясно, че пророчеството от Дан. 8:14 се отнася не за очистването на земята, а за заключителната дейност на нашия Първосвещеник на небето, приключването на изкуплението и подготвянето на народ, който да устои в деня на идването Му.

7.Моето първо видение

Малко след отминаването на 1844 г. получих първото си видение. Посетих една близка сестра в Христос, чието сърце бе свързано с моето. Ние, пет жени, коленичихме тихо до семейния олтар. Докато се молехме, Божията сила дойде в мене, както никога преди. Като че ли бях обгърната със светлина и се издигах все по-високо над земята. Обърнах се да видя адвентния народ в света, но не можах да го забележа. Глас ми каза: "Погледни отново и гледай малко по-нагоре." Тогава вдигнах очи и видях прав и тесен път, възвишаващ се над света. По този адвентният народ вървеше към града, намиращ се в края му. Зад хората в началото на пътя имаше ярка светлина, за която ангелът ми каза, че е среднощният вик. Тя огряваше целия път и осветляваше нозете им, предпазвайки ги от препъване. Бяха в сигурност, когато не отклоняваха поглед от Исус, Който бе непосредствено пред тях и ги водеше към града. Но скоро някои се измориха и казаха, че градът е по-далеч, отколкото са очаквали. Тогава Исус ги окуражи, като вдигна славната Си десница и оттам излезе светлина, която озари адвентния народ. Всички извикаха: "Алилуя!" Други рязко отхвърлиха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е водил досега. Зад тях светлината угасна и нозете им останаха в пълна тъмнина. Те се препъваха, отклониха погледа си от целта и от Исус и паднаха от пътя сред нечестията на света под тях.

Скоро чух Божия глас, подобен на много води, който ни каза деня и часа на Исусовото идване. Живите свети, 144 000 на брой, познаха и разбраха гласа, а нечестивите помислиха, че е гръм и земетресение. Когато изговори времето, Бог изля

Светия Си Дух и лицата ни започнаха да се озаряват и да светят с Божията слава също като Мойсей, когато слезе от планината Синай.

Всичките сто четиридесет и четири хиляди бяха запечатани и съвършено съединени. На челата им имаше думите: "Бог, Нови Ерусалим" и славна звезда с новото Исусовото име. Поради щастливото ни и свято състояние нечестивите се разгневяваха и се втурваха да ни залавят и да ни хвърлят в затвори, където ние протягахме ръце в името на Господа и те падаха безпомощни на земята. Тогава хората от сатанинската синагога разбраха, че Бог обича нас - вярващите, които можехме да си измием нозете един на друг и да поздравим братята със свята целувка. Тогава те паднаха пред нозете ни и се поклониха.

Скоро погледите ни бяха привлечени на изток, тъй като се появи малък черен облак с големината на половин човешка длан. Всички знаехме, че това е знамението на Човешкия Син. В тържествена тишина гледахме как облакът се приближава и става по-светъл и все по-славен, докато стана огромен бял облак. Долната му част бе като огън. Над него имаше дъга, а около него десетки хиляди ангели пееха прекрасна песен. Върху облака седеше Човешкият Син. Косата Му бе бяла и къдрава и падаше на раменете Му, а върху главата Му имаше много корони. Нозете Му приличаха на огън. В дясната Си ръка държеше остър сърп, а в лявата - сребърна тръба. Очите Му бяха като пламък, който проникваше през чадата Му.

Тогава всички лица побледняха, а отхвърлилите Бога почерняха. Всички ние извикахме: "Кой ще може да устои? Има ли петно върху одеждата ми?" Ангелите престанаха да пеят и настъпи време на страшна тишина. Тогава Исус каза: "Онези, които чисти ръце и пречистени сърца ще могат да устоят. Достатъчна ви е Моята благодат." При тези думи лицата ни се просветнаха и радост изпълни всяко сърце. Ангелите запяха още по-силно, докато облакът се приближаваше към земята. Тогава прозвуча сребърната тръба на Исус, Кой слизаше върху облака, покрит с огнени пламъци. Той погледна към гробовете на спящите светии, после вдигна очи и ръце към небето и извика: "Събудете се! Събудете се! Събудете се, вие, които спите в пръстта, и станете." Настъпи силно земетресение. Гробовете се отвориха и мъртвите излязоха, облечени в безсмъртие. Сто четиридесет и четирите хиляди извика "алилуя", когато познаха своите приятели, които са им били отнети чрез смъртта. В същия миг ние се променихме и бяхме грабнати заедно с тях да посрещнем Господа във въздуха.

Всички заедно влязохме в облака и седем дни се издигаме към стъкленото море, където Исус донесе короните и със собствената Си десница ги постави на главите ни. Даде ни златни арфи и палмовите клонки на победата. Тук на стъкленото

море сто четиридесет и четирите хиляди стояха в съвършен квадрат. Някои имаха много ярки корони, други не бяха толкова ярки. Някои корони изглеждаха натезали от звезди, а други имаха само по няколко. Всички бяха съвършено доволни от короните си. Облечени бяха в славни бели одежди, спускащи се от раменете до нозете. Докато вървахме върху стъкленото море към портите на града, навсякъде около нас имаше ангели. Исус вдигна мощната Си славна десница, хвана бисерната порта, завъртя я на блестящите ѝ панти и ни каза: "Вие сте избелили дрехите си в кръвта Ми, стояли сте твърдо за Моята истина. Влезте вътре." Всички влязохме и почувствахме, че имаме право да сме там.

В града видяхме дървото на живота и Божия трон. От трона течеше река, а от двете ѝ страни бе дървото на живота. От всяка страна на реката имаше по един ствол от дървото, като и двата бяха от чисто, прозрачно злато. Отначало помислих, че виждам две дървета. Погледнах отново и видях, че са свързани в короната и образуват едно дърво. Така дървото на живота бе разположено от двете страни на реката на живота. Клоните му се свеждаха над мястото, където бяхме застанали. Плодовете му бяха прекрасни и изглеждаха като злато, примесено със сребро.

Всички отидохме под дървото седнахме да наблюдаваме красивото място и тогава братята Фич и Стокман, които бяха проповядвали благовестието на царството и които Бог бе прибрал в гроба, за да ги спаси, дойдоха при нас и ни попитаха какво сме преживели, докато те са спели. Опитахме се да си спомним най-големите изпитания, но те изглеждаха толкова незначителни в сравнение с далеч по-превъзходната и вечна тежина от слава, която ни заобикаляше. Не можехме да говорим за тях и всички извикахме: "Алилуя! Небето е скъпоценно място", след което докоснахме златните арфи и небесните сводове отекнаха.

8.Призована да пътува

Разказах това видение на вярващите в Портланд. Те бяха напълно убедени, че е от Бога. Господният Дух придружаваше свидетелството и тържествената атмосфера на вечността навлезе в нас. Изпълни ме неизразимо страхопочитание за това, че аз, толкова младо и слабо момиче, съм избрана да бъда инструмент, с който Бог да даде светлина на народа Си. Докато бях под влиянието на Господната сила, чувствах, че съм изпълнена с радост и сякаш бях заобиколена от святи ангели в славните небесни дворове, където царуват мир и щастие. Бе тъжно и жестоко разочарование да се събудя за реалността на земния живот.

Във второто видение, дошло малко след първото, видях изпитанията, през които трябва да премина, а също така, че имам задължение да отида и да разкажа на другите какво Бог ми е открил. Показано ми бе, че трудът ми ще бъде посрещнат с голямо противопоставяне и че сърцето ми ще се раздира от болка, но Божията благодат ще е достатъчна и ще ме подкрепя да издържа на всичко. Поуката от това видение ме обезпокои изключително много, защото ясно ми показа, че имам задължение да отида сред хората и да представя истината.

Здравето ми бе разклатено и аз постоянно изпитвах физическо страдание. По всичко изглеждаше, че ще живея кратко време. Бях само на седемнадесет години, дребна и слаба, несвикнала да общувам и по природа толкова плаха и свита, че за мене бе болезнено трудно да се срещам с непознати. Няколко дни и до късно през нощта отправях усърдни молитви това бreme да бъде свалено от мене и да бъде поставено върху някой по-способен да го носи. Но светлината за дълга не се промени и думите на ангела непрекъснато живееха в ушите ми: "Извести на другите онова, което съм ти разкрил."

Нямах ни най-малко желание да отида в света и се страхувах, че ще бъда посрещната с подигравки и противопоставяне. Нямах почти никакво доверие в себе си. Когато Божият Дух ме бе подтиквавал да изпълнявам дълга си, аз превъзможвах себе си, забравях всички страхове и плахостта, мислейки за Исусовата любов и за чудното дело, което е извършил за мене. Постоянната увереност, че изпълнявам задължението си и следвам Божията воля, ми даваха такова самообладание, че оставах изненадана от себе си. В такива мигове бях готова да понеса всичко, за да помогна на другите да получат светлината и Исусовия мир.

Струваше ми се обаче невъзможно да извърша представеното ми дело. Мислех, че ако се опитам, със сигурност ще се проваля. Свързаните с него изпитания като че ли бяха повече, отколкото можех да понеса. Как можех аз, дете по години, да пътувам от място на място и да проповядвам на хората святите Божи истини? При тази мисъл сърцето ми се свиваше от ужас. Брат ми Робърт, само две години по-голям от мене, не можеше да ме придружава, тъй като бе с разклатено здраве и по-срамежлив дори от мене. Нищо не бе в състояние да го убеди да предприеме такова начинание. Баща ми трябваше да издържа семейството и не можеше да остави работата си. Все пак ме увери, че ако Бог ме е призовал да се трудя на други места, неизбежно ще отвори вратата пред мене. Но тези думи на насърчение дадоха малка на отчаяното ми сърце. Пътят пред мене изглеждаше изпълнен с трудности, които не можех да преодолеея.

Копнеех за смъртта, която би била освобождение от струпаните върху мене отговорности. Накрая загубих сладкия мир, на който се бях радвала от толкова дълго, и отчаяние отново обзе душата ми. Всичките ми молитви като че ли бяха напразно и вярата ми изчезна. За мене думите на утеха, укор или насърчение ми звучаха по един и същ начин, тъй като ми струваше, че никой освен Бог не може да ме разбере, а Той ме е изоставил. Групата вярващи в Портланд не знаеха нищо за душевните ми терзания, довели ме до състояние на отчаяние. Разбираха обаче, че поради някаква причина съм потисната и смятаха, че това е грях от моя страна, като се има предвид проявената от Бога милост към мене.

Страхувах се, че Бог завинаги е оттеглил милостта си от мене. Когато мислех за светлината, която в миналото бе благословение за душата ми, тя ми изглеждаше двойно по-ценна поради обгърналата ме сега тъмнина. В дома на баща ми се провеждаха събрания, но преживявах толкова силно душевно страдание, че не ги посещавах за известно време. Бремето ми ставаше все по-тежко, докато вече не бях в състояние да понасям душевната агония.

Накрая бях убедена да присъствам на едно от събранията вкъщи. Църквата започна да се моли специално за моя случай. Отец Пиърсън, който преди време се бе противопоставил на изявите на Божията сила в мене, сега се помоли искрено за мене и ме посъветва да предам волята си на Господната воля. Опитва се като нежен баща да ме насърчи и утеши, уверявайки ме, че не съм изоставена от Приятеля на грешниците.

Чувствах се прекалено слаба и отчаяна, за да правя някакви особени усилия, но сърцето ми се съедини с молбите на моите приятели. Сега вече почти не се интересувах от противопоставянето на света и чувствах желание да направя всички възможни жертви, стига да си възвърна Божията благосклонност. Докато за мене се отправяха молитви, обгърналата ме непрогледна тъмнина се отдръпна и неочаквано в мене проникна тъмнина. Силата ме напусна. Сякаш бях в присъствието на ангели. Едно от тези святи същества отново повтори думите: "Извести на другите това, което съм ти разкрил."

Един от големите ми страхове бе, че ако се подчиня на призоваването и тръгна да пътувам, обявявайки се за почетена от Всемогъщия чрез видения и откровения, предназначени за народа, може да се поддам на греховна гордост и да се издигна над подходящото за мене длъжност, като предизвикам Божието неодобрение и загубя душата си. Знаех няколко случая като тези, които описах, и затова сърцето ми се свиваше поради голямото изпитание.

Помолих да бъда запазена от неуместно възвеличаване, ако трябва да тръгна и да разказвам това, което Господ ми е показал. Ангелът каза: "Молитвите ти са чути и на тях ще се отговори. Ако бъдеш заплашена от злото, от което се страхуваш, Божията десница ще се протегне да те спаси. Чрез страдание Той ще те привлече към Себе Си и ще запази смирението ти. Провъзгласявай вестта усърдно. Изтърпи докрай и ще ядеш от плода на дървото на живота и ще пиеш от водата на живота."

След като се върнах в съзнание, отдадох душата си на Господа, готова да изпълня напътствията Му, каквито и да са те. По Божия воля ми се отдаде възможност да отида с моя зет до сестра ми в Поланд, намиращ се на около тридесет мили от дома. Там имах възможност да дам свидетелството си.

Цели три месеца гърлото и дробовете ми бяха в толкова лошо състояние, че говорех тихо, и то с нисък и дрезгав глас. При този случай станах сред събранието и започнах да говоря шепнешком. Продължих около пет минути, когато внезапно възпалението и секретите изчезнаха от гърлото и дробовете ми, гласът ми стана ясен и силен и аз говорех съвсем леко и свободно почти два часа. След като завърших вестта си, гласът ми отново изчезна до момента, когато отново се изправих пред хора и същото необичайно възстановяване се повтори. Имах твърдата увереност, че изпълнявам Божията воля и виждах забележителните резултати от усилията ми.

По чуден начин пред мене се откри възможността да отида в източната част на Мейн. Брат Уилям Джордан, придружен от двете си сестри, отиваше по работа в Орингтън. Настояха да отида с тях. Не се осмелих да откажа, тъй като бях обещала на Господ да вървя по пътя, който Той ми посочва. В Орингтън се срещнах с пастор Джеймс Уайт. Той се познаваше с приятелите ми и участваше в делото на спасението.

Божият Дух даде сила на вестта, която произнесох. Сърцата се зарадваха в истината и отчаяните се развеселиха и насърчиха да подновят вярата си. В Гарланд се събраха много хора от различни краища, за да чуят вестта ми. Сърцето ми бе изпълнено с мъка. Току-що бях получила писмо от майка ми, с което ме молеше да се върна у дома, тъй като се разпространяваха лъжливи слухове за мене. Това бе неочакван удар. Името ми винаги бе чисто от какъвто и да е укор и аз много държах на репутацията си

Изпитвах мъка за това, че майка ми трябваше да страда заради мене. Нейното сърце бе свързано с децата ѝ и тя бе много чувствителна по въпросите, които ги засягаха. Ако имаше възможност, незабавно бих тръгнала за дома, но това бе невъзможно.

Мъката ми бе толкова голяма, че се почувствах прекалено потисната, за да говоря вечерта. Приятелите ми ме насърчиха да се уповавам на Господа. Накрая братята започнаха да се молят за мене. Господ ме благослови и аз дадох свидетелството си с голяма лекота. До мене като че ли имаше ангел, който ме подкрепяше. Викове на прослава и победа се издигнаха от къщата и ние почувствахме Исусовото присъствие.

В дейността си трябваше да се противопоставя на поведението на някои, които с фанатизма си опозоряваха Божието дело. Тези фанатично настроени хора изглежда мислеха, че религията се състои в голяма възбуда и шум. Те говореха така, че дразнеха невярващите и предизвикваха омразата им към самите тях и към доктрините, които проповядваха. След това се радваха, че са пострадали от гонение. Невярващите не виждаха никаква последователност в действията им. На някои места бе попречено братята да провеждат събрания. Невинните страдаха заедно с виновните. През по-голяма част от времето изпитвах мъка и сърцето ми бе натъжено. Струваше ми, че е жестоко Христовото дело да бъде опозорявано от поведението на тези неразумни хора. Те не само съсипваха собствените си души, но поставяха върху делото петно, което не можеше да се изтрие лесно. Сатана ликуваше, че става това. Радваше се да види, че неосветени хора се занимават с истината; че тя се примесва със заблуда и след това се тъпче в праха. Той триумфално наблюдаваше обърканите, разпръснати Божии чада.

Един от фанатично настроените се опитваше с известен успех да настрои приятелите и дори роднините ми срещу мене. Тъй като точно разказвах това, което ми бе показано по отношение на нехристиянското му поведение, той разпространи заблуди, за да премахне влиянието ми и да оправдае себе си. Участи ми бе трудна. Обзе ме силно обезсърчение. Състоянието на Божия народ ме изпълваше с такава мъка, че цели две седмици лежах повалена от болест. Приятелите ми мислеха, че няма да оживея, но братята и сестрите, които ми съчувстваха в тази беда, се събираха, за да се молят за мене. Скоро разбрах, че за мене се отправят усърдни и действени молитви. Силата на страшния враг бе сломена и аз бях освободена и веднага грабната във видение. Видях, че ако човешко влияние, каквото и да е то, пречи на свидетелствата ми, трябва само да викам към Бога и ангел ще бъде изпратен да ме избави. Вече имах ангел пазител, който непрекъснато ме придружаваше, но когато бе необходимо, Господ щеше да изпрати още един, за да ме издигне над земните влияния.

9. Видение за новата земя*

Ръководени от Исус, ние всички слязохме от града на тази земя върху огромна планина, които не можеха да устои пред Исус и се раздели на две. На мястото ѝ се образува голяма равнина. Тогава погледнахме нагоре и видяхме големия град с дванадесет основи, дванадесет порти, по три от всяка страна и ангел на всяка порта. Всички извикахме: "Градът, великият град идва, слиза от Бога от небето", след което той слезе и бе поставен на мястото където ние стояхме. Тогава започнахме да гледаме към славните неща извън града. Там видях най-прекрасни къщи, прекрасни наглед, които приличаха на сребро и биваха поддържани от четири стълба, обсипани с бисери. Те трябваше да бъдат обиталищата на светиите. Във всяка от тях имаше златна поставка. Видях много от светиите да влизат в къщите, да свалят блестящите си корони и да ги слагат на златните поставки, след това да излизат на поляните до къщите, за да правят нещо със земята - не по начина, по който ние работим тук; не, не. Славна светлина грееше около главите им и те непрестанно славословеха Бога.

Видях друго поле, осяено с всички видове цветя. Докато ги късах, възкликавах: "Те никога няма да увехнат." След това видях поле с висока трева, изключително красиво наглед. То бе свежо зелено и хвърляше сребристи и златисти отблясъци, докато се полюшваше гордо за слава на цар Исус. Тогава навлязохме в поле, изпълнено с всякакви по вид зверове - лъвът, агнето, леопардът и вълкът, всички заедно в съвършено единство. Минахме сред тях и те спокойно ни последваха. Тогава навлязохме в гора, различаваща се от тъмните гори, които имаме тук; не, не, тя бе светла и цялата изпълнена със слава. Клоните на дърветата се люлееха напред назад и ние всички извикахме: "Ще живеем в сигурност сред пустошта и ще спим в горите." Минахме през горите, тъй като се бяхме запътили към хълма Сион.

Докато вървахме, срещнахме група хора, които също наблюдаваха красотите на това място. Забелязах, че одеждите им бяха поръбени с червено. Короните им светеха, а дрехите им бяха чисто ослепително бели. Ние ги поздравихме и аз попитах Исус кои са те. Той отговори, че са мъченици, убити за Него. С тях имаше неизброимо множество от деца. Техните дрехи също бяха поръбени с червено. Хълмът Сион бе пред нас и върху него се намираще славният храм. Около него имаше други планини, върху които растяха рози и лилии. Видях децата да се изкачват или ако предпочитат, да използват малките си крила и да летят до върховете на планините и да късат неувяхващи цветя. Имаше всякакви по вид дървета около храма, които украсяваха мястото - чешмири, борове, ели, маслини, мирти, нарове, както и смокинови дръвчета, наведени от тежестта на узрелите плодове. Всички те правеха мястото да изглежда славно. Докато се

канехме да влезем в храма, Исус издигна прекрасния Си глас и каза: "Само сто четиридесет и четирите хиляди могат да влязат в това място." Ние извикахме: "Алилуя!"

Храмът бе подкрепен от седем стълба, направени от прозрачно злато и украсени с прекрасни перли. Чудните неща, които видях там, не могат да бъдат описани. О, да можех да говоря с ханаански език, тогава бих могла да разкажа малко за славата на по-добрия свят. Видях каменни плочи, на които имената на сто четиридесет и четирите хиляди бяха издълбани със златни букви.

След като видяхме славата на храма, излязохме навън. Исус ни остави и тръгна към града. Скоро чухме прекрасният Му глас отново да казва: "Елате, люде Мои, вие сте дошли от голямата скръб, изпълнявали сте волята Ми, страдали сте за Мене, елате на вечерята. Аз ще се приготвя и ще ви прислужвам." Ние извикахме: "Алилуя, слава" и влязохме в града. Там видях маса от чисто сребро. Тя бе дълга много мили и очите ни не можеха да я обхванат. Видях плода от дървото на живота, манната, бадеми, смокини, нарове, грозде и много други видове плодове. Помолих Исус да ми позволи да ям от плода. Той каза: "Не сега. Онези, които ядат от плода на тази страна, не се връщат повече на земята. Но не след дълго, ако бъдеш върна, ще ядеш от плода на дървото на живота и ще пиеш от водата на извора. Освен това - каза Той - трябва да се върнеш пак на земята и да разкажеш на другите това, което ти показах." Тогава ангелът ме свали внимателно в този тъмен свят. Понякога си мисля, че не мога повече да стоя тук - всичко на земята изглежда толкова мрачно. Чувствам се много самотна тук, защото видях една по-добра страна. О, да имах крила като гълъб, их отлетяла, за да получа покой.

Брат Хайд, който присъстваше по време на видението, състави следните стихове, намерили място на страниците на религиозните вестници и включени в няколко книги с химни. Онези, които са ги публикували, чели и пели, едва ли знаят, че произлизат от видението на едно момиче, преследвано заради смиреното си свидетелство.

10.Задържане на изобличението

По същото време преживях голямо изпитание. Ако Божията Дух влизаше в някого по време на събрание и той прославяше Бога, като Го славословеше, някои обявяваха това за месмеризъм. Ако Господ благоволеше да ми даде видение, някои казваха, че то е в резултат на вълнение и месмеризъм. Наскърбена и отчаяна, често отивах сама в някое уединено място, за да излея душата си пред Този, Който е поканил

отрудените и обременените да отидат при Него и да намерят покой. Когато с вяра изисквах изпълнение на обещанието, Исус като че ли бе съвсем наблизо. Приятна небесна светлина грееше около мене и аз сякаш се намирах в ръцете на моя Спасител. Тогава бивах отнасяна във видение. Но когато разказвах какво Бог е разкрил само на мене, и то на място, където не бих могла да се повлияя от чуждо влияние, аз се натъквах и с удивление чувах някои да намекуват, че живеещите най-близо до Бога са най-податливи на измамите на Сатана.

Според тази идея можем да се запазим от измама, ако останем на разстояние от Бога в състоянието си на грях. О, мислех си аз, нима вече е станало така, че онези, които искрено отиват при Бога, за да Го молят да изпълни обещанията Си и да искат спасение от Него, са обвинени, че са под отвратителното влияние на месмеризма? Нима молим нашия добър небесен Отец за хляб само за да получим камък или скорпион? Тези неща нараняваха сърцето ми и предизвикваха остра душевна болка, почти граничеща с отчаяние. Мнозина искаха да повярвам, че няма Свети Дух и че всички видения на святите Божи мъже са получени само в резултат на месмеризъм или на сатанинските измами.

Някои бяха възприели крайни мнения относно текстове от Писанието. Въобще не работеха и отхвърляха всички, които не приемаха идеите им по този или друг въпрос, засягащ религиозните задължения. Бог ми разкриваше тези заблуди във видение и ме изпращаше да поучавам Неговите заблудили се чада. Но много от тях изцяло отхвърляха вестта и ме обвиняваха, че се придържам към света. От друга страна, формалните адвентисти ме обвиняваха във фанатизъм и погрешно ме представяха като ръководител на фанатичното движение, което непрекъснато се опитвах да обуздая.

Бяха определени различни дати за идването на Господа, които настойчиво се представяха пред братята. Но Господ ми показа, че те ще отминат; че преди Христовото идване ще има време на скръб; че всеки път, когато се определя дата и тя отмине, това отслабва вярата на Божия народ. По тази причина бях обвинена, че съм злият слуга, който казва: "Господарят ми се забави."

Изявленията, свързани с определена дата, бяха отпечатани преди около тридесет години и книгите по този въпрос бяха разпространени навсякъде. Въпреки това някои проповедници, твърдящи, че добре ме познават, заявяват, че непрекъснато съм определяла дати за идването на Господа, но това не се е случило и следователно виденията ми са фалшиви. Няма съмнения, че тези лъжи се приемат от мнозина като истина, но никой от тези, които познават мене и работата ми, не могат искрено да разпространяват подобни твърдения. Ето

свидетелството, което давам след отминаването на 1844 г.: "Различни хора постоянно ще определят дати, които ще отминават. Влиянието на тези изявления ще унищожава вярата на Божия народ." Ако във видение бях видяла определена дата и бях свидетелствала за нея, не бих написала и публикувала – като имаме предвид цитираното по-горе свидетелство – че всички определени дати ще отминат, тъй като първо ще настъпи време на скръб преди Христовото пришествие. Със сигурност мога да кажа, че през последните тридесет години, т.е. след публикуването на това изявление, не съм имала желание да определям време за идването на Христос и по този начин да попадна под същото осъждане като тези, които изобличавах. Не съм имала видение преди 1845 г. С други думи, получих видение едва след като времето на голямото очакване през 1844 г. вече бе отминало. Тогава ми бе показано това, което вече разказах.

Това свидетелство не се ли изпълни в най-малки подробности? Адвентистите от първия определят дата след дата и въпреки многократните си провали имат смелостта да определят нова дата. Не са ръководени от Бога в това дело. Много от тях отхвърлиха истинското пророческо време и пренебрегнаха изпълнението на пророчеството, тъй като 1844 г. отмина, без да настъпи очакваното събитие. Те отхвърлиха истината и неприятелят с голямата си сила им даде големи заблуди, за да повярват в лъжата. Големият изпит, свързан с дата, бе през 1843 и 1844 г. Всички, които след това са определяли дата, заблуждават себе си, заблуждават и другите.

Преди получаването на първото си видение не можех да пиша. Треперещата ми ръка не бе състояние да държи перо. Докато бях във видение, ангелът ми нареди да запиша видението. Подчиних се и веднага го записах. Нервната ми система получи сила и ръката ми се укрепил.

За мене бе тежък кръст да разказвам на грешащите какво ми е показано за тях. Изпитвах силна болка да виждам как другите се развълнуват или наскърбяват. Когато бях задължавана да предам вестите, често ги смекчавах и ги правех да изглеждат колкото се може по-благоприятни за човека. После се усамотявах и плачех с агонизираща душа. Наблюдавах онези, които трябваше да се погрижат за душите си, и си казвах, че ако бях в тяхното състояние, не бих роптала. Трудно бе да предам ясните, пронизващи свидетелства, дадени ми от Бога. Развълнувана наблюдавах последиците и ако укоряваният човек се обявяваше срещу изобличението и после се противопоставяше на истината, в ума ми възникваха въпросите: Предадох ли вестта така, както трябва? Нямаше ли някаква възможност да ги спася? Тогава такава мъка обземаше душата ми, че често ми се струваше, че смъртта ще бъде желан вестител, а гробът – приятно място за покой.

Не осъзнавах опасността и грехът, предизвиквани от такова поведение, докато не бях отнесена във видение в присъствието на Исус. Не е възможно да опиша ужаса и мъката, които почувствах тогава. Паднах по очи пред него, но нямах сила да изговоря дори една дума. О, как копнеех да бъда покрита и да се скрия от смръзеното Му лице! В известна степен разбрах какви ще бъдат чувствата на осъдените, когато започнат да викат: "Планини и скали, паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето."

След малко ангел ми нареди да стана и това, което видях, трудно може да се опише. Пред мене имаше група хора с разчорлени коси и изпокъсани дрехи. Видът им изразяваше отчаяние и ужас. Те се приближиха до мене и допряха дрехите си до моите. Когато се погледнах, видях, че одеждата ми е изцапана с кръв. Отново паднах като мъртва в нозете на придружаващия ме ангел. Не можех да представя нито едно извинение. Копнеех да се махна от това свято име. Ангелът ме вдигна на крака и каза: "Сега твоята случай не е такъв, но сцената мина пред очите ти, за да разбереш в какво положение ще се намираш, ако не казваш на другите онова, което Господ ти е разкрил. Но ако си вярна докрай, ще ядеш от дървото на живота и ще пиеш от реката с водата на живота. Ще трябва да страдаш много, но Божията благодат е достатъчна." Почувствах желание да правя всичко, което Господ изисква от мене, за да бъда приета от Него и да не чувствам страшното Му неодобрение.

11.Брак и години на труд

На 30 август 1846 г. се свързах в брак с пастор Джеймс Уайт. Той бе получил голям духовен опит в адвентното движение и имаше Божието благословение в провъзгласяването на истината. Сърцата ни се съединиха във великото дело и заедно пътувахме и работехме за спасението на души.

Започнахме да работим без пари, с малко приятели и с разклатено здраве. Съпругът ми бе силен по природа, но здравето му бе сериозно увредено в резултат на усилено учене и преподаване. Аз страдах още от дете, както вече разказах. В такова състояние, без средства, с малко на брой хора, които споделяха възгледите ни, без вестник и книги, ние започнахме делото си. По онова време нямахме молитвени домове. Още не се бяхме сетили да използваме палатка. Повечето събрания се провеждаха в частни домове. Групите ни бяха малко. Обикновено събранията ни бяха посещавани само от адвентисти. Рядко

идваха други хора освен в случаите, когато бяха подтиквани от желанието да чуят жена лектор.

Отначало бях много плаха в лекторската дейност. Увереността ми бе давана от Светия дух. Проповедите, изнесени спокойно и въздействащо, бяха от Бога. Обикновено събранията ни се провеждаха по такъв начин, че и двамата да участваме. Съпругът ми говореше на доктринална тема, а след него аз отправях дълги апели, докосвайки чувствата на присъстващите. Така съпругът ми сееше, аз напоявах семето на истината, а Бог му даваше сила да поникне.

През есента на 1846 г. започнахме да спазваме библейската събота, да я проповядваме и защитаваме. За първи път вниманието ми бе насочено към съботата по-рано през същата година, докато бях в Ню Бедфорд, щата Масачузетс. Там се запознах с пастор Джоузеф Бейтс, който бе приел адвентното учение още отначало и активно работеше за делото. Пастор Б. спазваше съботата и разясняваше значението ѝ. Не мислех, че е нещо важно и смятах, че пастор Б. Греша, като проповядва четвъртата заповед повече от останалите девет. Но Господ ми показа небесното светилище във видение. Божият храм се отвори и аз видях Божия ковчег покрит с умилостивилището. Имаше два ангела - по един от всеки край на ковчеза. Крилата им покриваха умилостивилището, а лицата им бяха обърнати към него. Придружаващият ангел ми каза, че те символизират цялото небесно войнство, което гледа със страхопочитание към святия закон, изписан с Божия пръст. Исус вдигна капака на ковчеза и аз видях каменните плочи, върху които бяха написани десетте заповеди. С учудване забелязах, че четвъртата заповед в самия център имаше ореол от мека светлина около себе си. Ангелът каза: "Само една от десетте описва живия Бог, Който е създал небето и земята и всичко в тях. Когато се поставиха основите на земята, тогава бе положена и основата на съботата."

Показано ми бе, че ако истинската събота винаги бе спазвана, не би имало нито един невярващ или атеист. Спазването на съботата би запазило света от идолопоклонство. Четвъртата заповед е била тъпака, затова сме призвани да възстановим развалината в закона и да проповядваме пренебрегнатата събота. Човекът на греха, който се издига над Бога и замисли да промени времена и закони, прехвърли почивката от седмия на първия ден от седмицата. По този начин направи развалина в Божия закон. Малко преди великия Господен ден се изпраща вест, за да бъдат предупредени хората да се върнат към Божия закон, разрушен от антихриста. проповеди и личен пример трябва да се привлича вниманието на хората към развалината в закона. Показано ми, че третият ангел, провъзгласяващ Божиите заповеди и вярата Исусова, символизира хората, които приемат тази вест и издигат глас на

предупреждение към света да пази Божиите заповеди като зеницата на окото си. Видях също, че в отговор на това предупреждение мнозина ще приемат Господната събота.

Когато получихме светлината за четвъртата заповед, в Мейн имаше около двадесет и пет адвентисти, които спазваха съботата. Те обаче имаха толкова различни мнения по други доктринални въпроси и бяха толкова разпръснати, че влиянието им бе съвсем малко. В други части на Нова Англия Имаше приблизително същия брой вярващи в подобно състояние. Струваше ни се, че е наше задължение да ги посещаваме често по домовете им, да ги укрепваме в Господа и в истината Му. Тъй като бяха разпръснати, необходимо бе често да пътуваме. Поради липса на средства вземахме възможно най-евтините частни превозни средства, дилижанси втора класа и евтини места по долните палуби на параходите. Поради лошото си здраве за мене най-удобно бе да пътувам с частни превозни средства. Във второкласните дилижанси обикновено ни обгръща облаци тютюнев дим и аз често припадах. По долните палуби на параходите страдахме не само от цигарения дим, но и от ругатните и вулгарните приказки на моряците и на по-невъзпитаните пътници. Нощем лягахме да спим на твърдия под, върху сандъци или чували с жито. За възглавници използвахме пътни чанти, а завивките ни се състояха от палта и шалове. Ако ни бе студено от зимния студ, започвахме да ходим по палубата, за да се стоплим. Когато страдахме от лятната жегата, качвахме се на горната палуба, за да получим глътка чист нощен въздух. За мене това бе изтощително, особено когато пътувах с дете на ръце. Този начин на живот съвсем не бе по наш избор. Бог ни призова в бедността ни и ни преведе през пещта на страданието, за да получим опит, който щеше да ни бъде от голяма полза, както и да бъде пример за други, решили след време да се присъединят към нас в работата ни.

Нашият Учител бе човек на скърби. Той бе навикнал на печал и онези, които страдат с Него, ще царуват с Него. Когато се яви на Савел по време на преобразяването му, Господ не му показва на какви неща ще се наслаждава, а колко трябва да пострада за Исусовото име. Страданието е част от съдбата на Божия народ още от дните на мъченика Авел. Патриарсите страдаха заради верността си към Бога и спазването на заповедите Му. Великият Ръководител на църквата пострада заради нас. Първите Му апостоли и ранната църква също страдаха. Милионите мъченици страдаха, реформаторите страдаха. Трябва ли ние, притежаващите блажената надежда за безсмъртие, която ще се осъществи при скорошното идване на Христос, да бягаме от живот на страдание? Ако бе възможно да стигнем до дървото на живота посредством Божия рай, без да страдаме, не бихме се радвали толкова много на наградата, за

която не сме преживели страдание. Бихме се отдръпнали от славата. Бихме изпитали срам в присъствието на тези, които са се подвизавали в "доброто войнстване", тичали са на "предлежащото пред тях поприще" и са се "хванали за вечния живот". Но там няма да има нито един, който да не е избрал подобно на Мойсей да страда заедно с Божия народ. Пророк Йоан видя множеството на изкупените и попита кои са те. Веднага му бе отговорено: "Това са ония, които идат от голямата скръб; и те са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнето."

Когато започнахме да представяме светлината върху съботата, нямахме ясна представа за третата ангелска вест от Откр. 14:9-12. Основата на вестта ни пред хората бе, че голямото адвентно движение е от Бога, че първата и втората вест са провъзгласени и предстои третата. Осъзнахме, че третата вест завършва с думите: "Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса." Разбрахме ясно, така както сега разбираме, че тези пророчески думи подсказват съботната реформа. Все още нямахме определена позиция какво означава поклонение пред звяра или кои са неговият образ и белег.

Чрез Светия Си дух Бог даде светлина на Своите служители и въпросът постепенно им бе изяснен. Необходимо бе много учене и голямо изследване, за да откриваме, да намираме брънка след брънка. След трудности, вълнения и усърден труд делото се развиваше и великите истини от вестта ни, ясни, свързани една с друга в съвършено единство, бяха представени на света.

Вече разказах за запознанството ми си пастор Бейтс. Открих, че е истински християнин и джентълмен, любезен и учтив. Отнасяше се толкова нежно с мене, сякаш бях негово собствено дете. Прояви силен интерес още първия път, когато ме чу да говоря. След края на беседата той стана и каза: "Аз съм Тома Неверни. Не вярвам във видения. Ако можем да повярвам, че свидетелството, което сестрата разказа тази вечер, наистина е Божи глас за нас, бих бил най-щастливият човек на света. Сърцето ми е дълбоко развълнувано. Вярвам, че говорителката е искрена, но не може да обясни как са й показани чудните неща, които ни разказа."

Няколко месеца след женитбата двамата със съпруга ми посетихме конференцията в Топшам, щата Мейн, на която присъстваше и пастор Бейтс. Тогава той нямаше пълното убеждение, че виденията ми са от Бога. Събранието предизвика голям интерес. Божият Дух слезе над мене. Бях грабната във видение за Божията слава и за известно време виждах други планети. След като излязох от видение, разказах какво съм видяла. Тогава пастор Б. попита дали съм учила астрономия. Казах му, че не си спомням някога да съм се занимава по

какъвто и да е начин с астрономия. Той отговори: "Това е от Господа." Никога преди не бях го виждала толкова спокоен и щастлив. Лицето му светеше с небесна светлина и той проповядваше пред църквата със сила.

Заедно със съпруга ми се след конференцията се завърнахме в Горъм, където живееха моите родители. Там се разболях тежко и понесох неописуеми страдания. Родителите ми, съпругът и сестрите започнаха да се молят за мене, но аз продължих да страдам цели три седмици. Често припадах и ставах като мъртва, но в отговор на молитвите отново се връщах към живот. Страданията ми бяха толкова големи, че молах хората около мене да престанат да се молят, защото смятах, че молитвите им продължават мъките ми. Съседите ми мислеха, че ще умра. Господ благоволи да изпитва вярата ни известно време. Накрая приятелите ми отново се събраха да се молят за мене. Един от присъстващите братя изглеждаше много разтревожен. Със сила от Бога се изправи, прекоси стаята, положи ръцете си на главата ми и каза: "Сестра Елън, Исус Христос те изцелява", след което падна повален от Божията сила. Повярвах, че това е от Бога е болката ме напусна. Душата ми се изпълни с благодарност и мир. Сърцето ми възкликваше: "Само при Бога има помощ за нас. Можем да имаме мир само ако му се уповаваме и очакваме спасението Му."

На следващия ден имаше страшна буря и никой от съседите не дойде в дома ни. Успях да се кача в дневната и тъй като някои видели, че прозорците на стаята ми са вдигнати, предположили, че съм умряла. Не знаех, че великият Лекар милостиво е влязъл в къщата, изгонил е болестта и ме е освободил. На следващия ден пропътувахме тридесет и осем мили до Топшам. Някои попитали баща ми в колко часа ще бъде погребението. Той попитал: "Какво погребение?" "Погребението на дъщеря ти", отговорил човекът. Баща ми отговорил: "Тя бе излекувана чрез молитва с вяра и е на път за Топшам."

Няколко седмици по късно на път за Бостън взехме парахода от Портланд. Изви се силна буря и ние изпаднахме в голяма опасност. Параходът се люлееше заплашително и вълните се блъскаха в прозорците на каютите. В дамските каюти цареше голям страх. Мнозина изповядваха греховете си и викаха към Бога за милост. Някои призоваваха Дева Мария да ги запази, други даваха тържествен обет на Бога, че ако стигнат земя, ще посветят живота си в Служене за Него. Това бе сцена на ужас и объркване. Докато корабът се люшкеше, една жена се обърна към мене и каза: "Не се ли страхуваш? Предполагам, че никога няма да стигнем до суша." Казах й, че съм направила Христос мое прибежище и ако делото ми е завършено, мога да почивам на морското дъно, както и на кое да е друго място. Но ако делото ми не е завършено, цялата океанска вода не би могла да ме

удави. Уповавам се на Бога. Той ще ни изведе на сигурно място, ако това е за Негова слава.

Тогава получих осезателно усещане за християнската надежда. Сцените пред мене ми напомниха живо за деня на страшния Господен гняв, когато бурята на яростта Му ще връхлети нещастните грешници. Тогава ще има викове на отчаяние и сълзи, изповядване на греха и молене за милост, но вече ще е прекалено късно. "Понеже Аз виках, а вие отказахте да слушате, понеже простирах ръката Си, а никой не внимаваше, но отхвърлихте съвета Ми и не приехте изобличението Ми, то и Аз ще се смея на вашето бедствие; ще се присмея, когато ви нападне страхът."

Благодарение на Божията милост всички ние стигнахме до брега. Но същите пътници, които бяха проявили страх по време на бурята, не споменаха нищо за него, а само се шегуваха с уплахата си. Една жена, която тържествено бе обещала, че ако бъде спасена и види земя, ще стане християнка, подигравателно извика, докато слизаше от кораба: "Слана на Бога, радвам се, че отново стъпвам на брега!" Помолих я да си спомни какво е било само преди няколко часа и напомних за клетвите ѝ пред Бога. Тя се обърна с подигравателна усмивка.

Спомних си за покаянието на смъртно легло. Някои служат на себе си и на Сатана през целия си живот и когато бъдат победени от болест и изпитат страшна несигурност за бъдещето, проявяват някаква скръб за греха и може би казват, че искат да умрат, а приятелите им смятат, че те са напълно преобразени и годни за небето. Но ако се възстановят, тези хора биха проявявали същото непослушание. Спомних си за текста от Пр. 1:27, 28: "Когато ви нападне страхът като опустошителна буря и бедствието ви се устреми като вихрушка, когато скръб и мъка ви нападнат, тогава те ще призват, но Аз няма да отговоря, ревностно ще Ме търсят, но няма да Ме намерят."

На 26 август 1847 г. в Горъм, щата Мейн, се роди най-големият ни син Хенри Никълс Уайт. През октомври брат и сестра Хауланд от Топшам любезно ни предложиха част от своето жилище. Ние с радост приехме и създадохме домакинството си с взети назаем мебели. Бяхме бедни и в затруднено положение. Бяхме решили да не зависим от никого, а да се издържаме и да имаме с какво да помагаме и на други. Не бяхме преуспяващи. Съпругът ми работеше тежка работа, като пренасяше камъни по железопътната линия, но не получаваше това, което се полагаше за труда му. Брат и сестра Х. ни помагаша при всяка възможност, но и те бяха в затруднено положение. Напълно бяха повярвали в първата и втората вест и щедро раздаваха средства за напредъка на делото, докато накрая и те започнаха да се прехранват с ежедневната си надница.

Съпругът ми напусна железопътната линия и с брадвата си отиде в гората да сече дърва. Въпреки непрестанната болка работеше от ранни зори до мръкване, за да изкара петдесет цента на ден. През нощите не можеше да спи от силната болка. Опитвахме се да не униваме и да се уповаваме на Господа. Не роптаех. Сутрин изпитвах благодарност към Бога, че ни е запазил още една нощ, а вечер му благодарях, че ни е помогнал да преживеем още един ден. Веднъж, когато провизиите ни бяха свършили, съпругът ми отиде при работодателя си да вземе пари или храна. Имаше буря и той извървя в дъжда три мили натам и три обратно. Донесе на гръб торба с провизии, напъхани в различни преградки. Минал бе през село Брънуик, където често проповядваше. Изтощен, влезе къщи и сърцето ми се сви от болка. Първата ми мисъл бе, че Бог ни е изоставил. Казах на съпруга си: "Дотук ли стигнахме? Оставил ли ни е Господ?" Не можах да сдържа сълзите си. Горчиво плаках часове наред, докато накрая припаднах. Молитви бяха отправени за мене. Когато се съвзех, почувствах ободряващото влияние на Божия дух и съжалих, че се бях поддала на обезсърчение. Искаме да следваме Христос и да бъдем като Него, но понякога изпадаме в униние поради изпитанията и оставаме на разстояние от Него. Стрданията и изпитанията ни довеждат близо до Исус. Пещта изгаря шлаката и пречиства златото.

Тогава ми бе показано, че Господ ни изпитва за наше добро и ни подготвя да работим за другите, а също така разбутва гнездото ни, за да не задремем в лесен живот. Работата ни бе да работим за душите. Ако преуспяхме, домът ни би бил толкова приятен за нас, че не бихме пожелали да го напуснем. Допуснато бе да преживеем изпитания, за да ни подготвят за още по-големи конфликти, които щяхме да преживеем по време на пътуванията си. Скоро получихме писма от братя в различни щати. Канеха ни да ги посетим, но ние нямахме средства да пътуваме извън нашия щат. Отговорът бе, че вратата пред нас все още не е отворена. Мислех, че ще е невъзможно да пътувам с детето. Не желяехме да бъдем зависими и внимавахме да се простираме според чергата си. Позволявахме си за мене и за детето по една пинта мляко на ден. Веднъж, преди да тръгне за работа, съпругът ми бе оставил девет цента, за да купя мляко за три сутрини. Чудех се дали да купя мляко за мене и за бебето, или да взема престилка за него. Отказах се от млякото и купих плат за престилка, за да покрия голите ръце на детето.

Не след дълго малкият Хенри се разболя и състоянието му започна да се влошава толкова бързо, че ние се обезпокоихме. Лежеше неподвижно, а дишането му бе ускорено и тежко. Давахме му лекарства без никакъв успех. Тогава повикахме опитен човек, който ни каза, че възстановяването му е съмнително.

Молахме се за него, но нямаше никаква промяна. Бяхме се извинявали с детето, за да не пътуваме и да не работим за другите. Страхувахме се, че Господ ще ни го отнеме. Още веднъж се обърнахме към Господа, молейки се да има милост към нас и да запази живота на детето. Тържествено обещахме да започнем да пътуваме, уповавайки не на Бога където и да ни изпрати.

Молитвите ни бяха усърдни и пламенни. С вяра представихме Божиите обещания и вярвахме, че Той чува виковете ни. Небесна светлина разпръсна облаците и ни озари. На молитвите ни бе отговорено с милост. От този момент детето започна да се възстановява.

Докато бяхме в Топшам, получихме писмо от брат Чембърлейн от Кънектикът. Настояваше да отидем на конференция в този щат през април 1848 г. Решихме да отидем, ако успеем да намерим пари. Съпругът ми си уреди сметките с работодателя и откри, че трябва да получи десет долара. С пет от тях купих дрехи, от които се нуждаехме, след това закърпих палтото на съпруга ми и направих такива кръпки, че бе трудно да се различат от оригиналния плат. Оставаха ни пет долара, за да отидем до Дорчестър, щата Масачузетс. В сандъка сложихме почти всичките си земни притежания. Ние обаче имахме душевен мир и чиста съвест, а това ценяхме повече от всички земни удобства. В Дорчестър се отбихме при брат Никълс. когато си тръгнахме, сестра Н. даде на съпруга ми пет долара, които ни стигнахме да си платим пътя до Мидълтаун, щата Кънектикът. Не познавахме града и никога не бяхме виждали братята в щата. Бяха ни останали само около петдесет щата. Съпругът ми не се осмели да ги използва за файтон. Хвърли сандъка върху товар с дъски и тръгнахме да търсим някой с нашата вяра. Скоро намерихме брат С., който ни отведе в къщата си.

Конференцията се проведе в Роки Хил, в голяма незавършена стая на дома на брат Белден. Братята дойдоха, общо около петдесет души, но не всички бяха изцяло в истината. Събранието ни бе интересно. Брат Бейтс представи заповедите съвсем ясно и значението им се запечата в умовете чрез въздействащи свидетелства. Словото имаше силата да утвърди тези, които вече бяха в истината, и да събуди онези, които още не бяха взели твърдо решение.

Поканени бяхме да се срещнем с братята в щата Ню Йорк през следващото лято. Вярващите бяха бедни и не можеха да обещаят да направят много, за да облекчат разходите ни. Нямахме пари за пътуване. Здравето на съпруга ми бе разклатено, но пред него се откри възможност да работи на полето и той реши да се заеме с тази работа. Тогава разбрахме, че трябва да живеем с вяра. Когато ставахме сутрин, коленичехме до леглото и молахме Бог да ни даде сила

да работим през деня. Не се оставахме доволни, докато не получехме увереността, че Господ чува молитвите ни. Тогава съпругът ми тръгваше да коси, но не със своя сила, а със сила от Господа. Вечер, когато се прибираше вкъщи, ние отново молехме Бог за сила, за да спечелим пари, с които да разпространяваме истината Му. Често получавахме голямо благословение. В писмо до брат Хауланд от юли 1848г. съпругът ми писа: "Бог ми дава сила да работя по цял ден. Да бъде слава на името Му! Надявам се да изкарам няколко долара, които да използвам за делото Му. Страдахме от усилен труд, умора, болка, глад, студ и жегата, докато се опитвахме да направим добро на нашите братя и сестри. Готови сме да страдаме още, ако Бог поиска това от нас. Днес се радвам, че безгрижието, удоволствията и удобствата на този живот са пожертвани на олтара на моята вяра и надежда. Ако щастието ни се състои в това, да прави другите щастливи, ние наистина сме щастливи. Истинският последовател не живее да задоволява собственото "аз". Той живее за Христос и за доброто на Неговите чада. Необходимо е да пожертва безгрижието, удоволствията, удобствата, волята и егоистичните си желания заради Христовото дело или никога да не царува с Него на трона Му."

Изкараните на полето пари бяха достатъчни за задоволяване на належащите ни нужди и за пътните ни разноски до западната част на щата Ню Йорк и обратно.

Първата ни конференция в Ню Йорк се проведе във Волни, в плевнята на един брат. Присъстваха около тридесет и пет души - всички, които можеха да бъдат събрани от тази част на щата. Но сред тях едва ли имаше и двама на едно мнение. Някои поддържаха сериозни заблуди, други упорито налагаха собствените си възгледи, заявявайки, че са в съгласие с Писанието.

Необичайните различия ми наложиха тежко бреме, тъй като ми се струваше, че Бог бива обезславян. Припаднах под тази тежест. Някои се страхуваха, че умирам, но Господ чу молитвите на служителите си и аз се възстанових. Небесната светлина ме озари и скоро забравих за всичко земно. Придружаващият ангел ми представи някои от заблудите на присъстващите, а също и истината, контрастираща с тези заблуди. Несъвместимите възгледи, за които твърдяха, че са в съгласие с Библията, бяха в съгласие единствено с личните им становища. Те трябваше да се откажат от заблудите и да се свържат с третата ангелска вест. Събранието ни завърши триумфално. Истината победи. Братята се отказаха от заблудите си и се свързаха с третата ангелска вест. Бог ги благослови изобилно и прибави нови хора към тях.

От Волни отидохме в порт Гибсън, за да присъстваме на събранието, провеждащо се в плевнята на брат Едсън. Там имаше хора, които обичаха истината, но слушаха и съхраняваха в душите си заблуди. Господ подежда мощно за нас преди края на събранието. Отново ми бе показано във видение колко е важно братята в Западен Ню Йорк да изоставят различията си и да се съединят върху основата на библейската истина.

Върнахме се в Мидълтаун, където бяхме оставили детето си, за да предприемем пътуването на Запад. Сега има трудно задължение. Заради доброто на душите решихме, че трябва да се лишим от компанията на нашия малък Хенри, за да можем да се отдадем изцяло на делото. Здравето ми не бе добро и голямо част от времето ми би отивала в грижи за детето. Изпитанието бе страшно, но не се осмелих Хенри да стане пречка за изпълнение на задълженията ми. Вярвах, че Господ го запази, когато бе много болен, и че ако допусна да попречи на работата ми, Бог ще ми го отнеме. Сама пред Господа, с мъка и сълзи на очите направих тази жертва и дадох единственото си дете, едногодишно по онова време, на друга жена, който да се грижи за него и да му бъде като майка. Оставихме го в семейството на брат Хауланд, в когото имахме пълно доверие. Те желяеха да поемат отговорността, за да ни облекчат колкото се може повече в работата за Божието дело. Знаехме, че те могат да се грижат по-добре за Хенри, отколкото ние бихме се грижили за него по време на пътуванията и че е за негово добро да има постоянен дом и добра дисциплина. Трудно бе да се разделя с детето си. Ден и нощ пред мене бе тъжното му малко лице. Но със сила от Господа престанах да мисля за това и се опитвах да върша добро за другите. Цели пет години семейството на брат Хауланд се грижеше за Хенри.

12.Издателска работа и пътуване

През юни 1849 г. пред нас се откри възможност да се установим за известно време в Роки Хил, щата Кънектикът. Там на 28 юли се роди второто ни дете Джеймс Едсън.

Докато живеехме там, съпругът ми получи убеждението, че има задължение да пише и да публикува истината за сегашното време. Той бе насърчен и благословен, когато реши да се заеме с това. Но отново изпадна в съмнение и обърканост, тъй като нямаше никакви пари. Някои братя имаха средства, но предпочитаха да си ги пазят. Накрая съпругът ми се отказа обезсърчен и реши да потърси поле, което да окоси. Когато излезе от дома, почувствах тежко бреме и припаднах. За мене бе произнесена молитва и аз бях благословена и грабната във видение. Видях, че преди една година Господ благослови и

укрепи съпруга ми, за да работи в делото; че правилно е използвал спечелените пари и че ще има стократно повече в този живот, а ако е верен, ще получи богатата награда в Божието царство. Видях обаче, че сега Господ няма да му даде работа в полето, защото има нещо друго за него. Необходимо е да живее с вяра и да пише и да публикува истината за сегашното време. Джеймс веднага започна да пише и когато стигаше до някой труден пасаж, молеше Бог да ни покаже истинското значение на Словото Си.

По онова време съпругът ми започна да издава малък вестник, наречен "Презънт трут". Печатницата бе в Мидълтаун, на около осем мили от Роки Хил и той често трябваше да ходи пеша дотам и обратно, макар че куцаше. Когато донесе първия брой от печатницата, всички ние коленичихме около него и със смирени сърца и много сълзи помолихме Господа да благослови немощните усилия на служителя Си. След това Джеймс адресира вестниците на всички, които смяташе, че ще ги прочетат, и ги отнесе до пощата в пътна чатна. Всеки брой бе отнасян от Мидълтаун до Роки Хил и преди да ги приготвим за пощата, разстилахме ги пред Господа и с усърдни молитви, примесени със сълзи, умолявахме благословенията Му да придружават тези тихи вестители. Много скоро пристигнаха писма с пари за публикуване на вестника и добри вести за много души, които са приели истината.

Започвайки издателска работа, ние не престанохме да проповядваме истината. Пътувахме от място на място, за да провъзгласяваме ученията, които ни бяха толкова голяма светлина и радост. насърчавахме вярващите, изправяхме заблуди и поставяхме ред в църквата. С цел да продължим издателската работа и същевременно да продължим да работим в различни части на полето, вестникът се местеше на различни места.

През 1850 г. излизаше в Парис, щата Мейн. Там бе разширен и името му стана такова, каквото е и днес - "Адвент ривю енд сабат херълд". Приятелите на делото бяха малко на брой и бедни на светски блага. Ние пак трябваше да се борим с бедността и голямото обезсърчение. Изнурителният труд, грижите, безпокойствата, липсата на добра и питателна храна и студуването по време на дългите ни зимни пътувания се отразиха зле на съпруга ми и той рухна под бремето. Стана толкова слаб, че едва можеше да върви до печатницата. Вярата ни бе изпитана до краен предел. Доброволно бяхме изтърпели лишения, труд и страдание, но въпреки това мотивите ни бяха тълкувани погрешно и към нас се отнасяха с недоверие и завист. Изглежда малцина от тези, заради които бяхме страдали, оценяваха усилията ни. Бяхме толкова смутени, че не можехме да спим или да почиваме. Часовете, през които би трябвало да се освежим със сън, често биваха прекарани в

отговаряне на дълги писма, изпратени от завист. Докато другите спяха ние прекарвахме в сълзи и скръб пред Господа. Накрая съпругът ми каза: "Жено, няма смисъл повече да се борим. Тези неща ме смазват и скоро ще ме свалят в гроба. Не мога да продължа. Написах бележка за вестника, в която заявявам, че повече няма да печатам." Точно когато излизаше от вратата, за да занесе бележката в печатницата, аз припаднах. Той се върна и се помоли за мене. На молитвата му бе отговорено и аз се съвзех.

На следващата сутрин, докато семейството се молеше, аз бях грабната във видение и ми бяха показани много неща по тези въпроси. Видях, че съпругът ми не бива да се отказва от вестника, защото точно това Сатана иска да го принуди да направи и действия чрез служителите си, за да постигне намерението си. Показано ми бе, че трябва да продължим да печатаме и че Господ ще ни подкрепи. Видях също, че онези, които са виновни в това, че ни поставят такова бреме, ще трябва да видят последиците от жестокостта си и да изповядат несправедливостта си. В противен случай Божието одобрение ще тежи над тях. Видях, че те не говорят и действат срещу нас, а срещу Този, Който ни е призовал да заемем посоченото от Него място; че всичките им подозрения, завист и интриги се записват на небето и няма да бъдат изтрети, докато всички, взели участие в тези действия, не видят размера на греха си и не се върнат назад.

Вторият том на "Ривю" бе публикуван в Саратога Спрингс, щата Ню Йорк. През април 1852 г. се преместихме в Рочестър, Ню Йорк. На всяка стъпка трябваше да действаме с вяра. Все още бяхме спъвани от бедност и принудени да правим най-строги икономии и въздържаност. Ще ви цитирам кратък откъс от писмо до семейството на брат Хауланд от 16 април 1852 г.: "Току-що се установихме в Рочестър. Наехме стара къща за сто седемдесет и пет долара на година. Издателството е в къщата. Ако не бяхме постъпили така, щяхме да плащаме по петдесет долара на година за канцеларии. Бихте се усмихнали, ако можехте да видите мебелите ни. Купихме две стари легла за по двадесет и пет цента. Съпругът ми донесе шест стари стола - между тях няма два еднакви - купени за един долар. Не след дълго Джеймс ми подари още четири стари стола без седалки, за които бе платил шестдесет и два цента. Конструкциите са здрави и аз им направих седалки от памучен габардин. Маслото е толкова скъпо, че не го купуваме. Не можем да си позволяваме и картофи. Използваме плодов кисел вместо масло и репи вместо картофи. Първите ни ястия бяха приготвени на огнище, направено от два празни варела за брашно. Готови сме да претърпим лишение, ако можем да помогнем за напредъка на Божието дело. Вярваме, че Божията десница ни насочи към това

място. Има голямо поле за работа, а малко работници. Миналата събота имахме чудесно събрание. Господ ни ободри с присъствието Си."

От време на време отивахме на конференции в различни части на полето. Съпругът ми проповядваше, продаваше книги и работеше за разпространяване на вестника. Пътувахме с частни превозни средства. По обед спирахме край пътя, за да нахраним пътя и да обядваме. След това с лист и молив съпругът ми пишеше статии за "Ривю" и "Инстръктър", използвайки за подложка кутията с обета или шапката си. Господ изобилно благослови труда ни и истината докосна много сърца.

През лятото на 1853 г. предприехме първото си пътуване към щата Мичиган. След като отпечатахме това, за което бяхме поели ангажимент, съпругът ми бе повален от треска. Обединихме се в молитва за него, но макар и облекчен, той остана много слаб. Ние бяхме много объркани. Трябва ли да се отделяме от делото заради телесна слабост? Ще бъде ли позволено на Сатана да упражни силата си над нас и да се бори за работата и живота ни, докато сме в този свят? Знаехме, че Бог може да ограничи силата на Сатана. Може да ни позволи да бъдем изпитани в пещта, но ще ни изведе пречистени и по-добре подготвени за делото Му.

Сама излях душата си пред Бога, молейки Го да изгони болестта и да укрепи съпруга ми да издържи пътуването. Случаят бе спешен и вярата ми твърдо ми се хвана за Божиите обещания. Там получих уверение, че ако продължим пътуването си до Мичиган, ще бъдем придружавани от Божи ангел. Когато разказах на съпруга ми какво съм преживяла, той каза, че е имал същото духовно преживяване и решихме да тръгнем, уповавайки се на Господа. С всяка измината миля Джеймс се чувстваше все по-добре. Господ го подкрепи. Докато проповядваше Словото, аз почувствах, че Божии ангели стоят до него и го подкрепят в усилията му.

По време на това пътуване съпругът ми се вълнуваше много от темата за спиритизма. Скоро след завръщането ни той започна да пише книга, озаглавена "Знамения на времето". Все още бе слаб и спеше съвсем малко, но Господ бе негова опора. Когато бе объркан и страдаше, ние коленичехме пред Бога и в мъката си викахме към Него. Той чуваше усърдните ни молитви и често благославяше съпруга ми така, че Джеймс отиваше освежен да върши работата си. Много пъти през деня не отправяхме искрени молитви към Господа. Така книгата не бе написана със собствените сили на Джеймс.

През зимата и пролетта страдах от сърдечно заболяване. За мене бе трудно да дишам, докато лежа, и аз не можех да спя, ако не съм полуизправена. Дъхът ми често спираше и аз често припадах. Върху левия ми клепач имаше подутина, която

сигурно бе раково образование. Цяла година се увеличаваше, докато накрая стана болезнена и увреди зрението ми. Когато четях или пишех, бях принудена да слагам превръзка на подутото око. Страхувах, че ще бъде унищожено от рак. Спомних си за дните и нощите, когато четях коректурите, изтощавайки очите си, и си помислих: "Ако загубя окото и живота си, те ще са пожертвани за Божието дело."

По това време в Рочестър дойде известен лекар, който даваше безплатни съвети. Реших да отида при него, за да види окото ми. Той смяташе, че подутината ще се окаже рак, но когато попипа пулса ми, заяви: "Вие сте много болна и ще умрете от апоплексия преди подутината да се спуска. Вие сте в лошо състояние и страдате от сърдечно заболяване." Това не ме стресна, защото знаех, че ако няма скорошно изцеление, ще сляза в гроба. Две други жени, дошли за съвет, страдаха от същото заболяване. Лекарят каза, че съм в по-тежко състояние от тях и вероятно след около три седмици ще бъда парализирана. Попитах дали мисли, че лекарството може да ми помогне. Не ми даде големи надежди. Опитах предписаното от него лекарство, но не получих облекчение.

След около три седмици ми прилоша и паднах на пода. Останах в безсъзнание около тридесет и шест часа. Някои се страхуваха, че няма да оживея, но в отговор на молитви отново дойдох на себе си. След седмица получих удар в лявата ми страна. Изпитвах необичайно усещане за студ и вцепенение в главата, както и силни болки в слепоочията. Езикът ми бе натечал и неподвижен. Не можех да говоря ясно. Лявата ми ръка и страна бяха неподвижни. Мислех, че умирам. Исках в страданието си да получа доказателство, че Господ ме обича. Месеци наред бях страдала от непрестанна болка в сърцето и духът ми постоянно бе в състояние на униние. Бях се опитала да служа на Бога от принципи и без чувства, но сега копнее за Божието спасение и желяех да получа благословието Му въпреки физическото страдание.

Братята и сестрите се събраха, за да се молят специално за мене. Желанието ми бе изпълнено. получих Божиите благословения и уверението, че Той ме обича. Но болката продължи и аз ставах все по-слаба. Братята и сестрите отново се събраха да представят случая ми пред Господа. Бях толкова слаба, че не можех да се моля на глас. Като че ли видът ми отслабваше вярата на хората около мене. Тогава видях Божиите обещания в такава светлина, в каквата не бях ги виждала никога преди. струваше ми се, че сатана се опитва да ме отдели от съпруга и децата ми и да ме вкара в гроба. В ума ми се въртяха следните въпроси: Можеш ли да повярваш в голите Божи обещания? Можеш ли да живееш с вяра, каквито и да са обстоятелствата? Вярата ми се съживи. Прошепнах на съпруга

ми: "Вярвам, че ще се възстановя." Той отговори: "Бих желал и аз да го повярвам." Вечерта си легнах, без да чувствам никакво облекчение, но с упование и твърда увереност в Божиите обещания. Не можех да заспя и продължих тихо да се моля. Заспах малко преди полунощ.

Събудих се при изгрев слънце, съвършено свободна от болките. Не усещах натиск върху сърцето и се чувствах много щастлива. О, каква промяна! Струваше ми се, че Божи ангел ме бе докоснал, докато спях. Душата ми преливаше от благодарност. устните ми славеха Бога. Събудих съпруга си и му разказах чудното дело, което Господ извърши за мене. Отначало не можа да разбере нищо, но когато станах и се облякох и тръгнах из къщата, той прослави Бога заедно с мене. Болното око не ме болеше. След няколко дни възпалението изчезна и зрението ми бе напълно възстановено. Делото бе завършено.

Отново посетих лекаря. След като напипа пулса ми, каза: "Госпожо, в тялото ви е настъпила пълна промяна. Двете жени, които ме посетиха заедно с вас, са мъртви." Казах му, че не съм излекувана от лекарството му, тъй като не съм го взимала. След като си тръгнах, докторът казал на една моя приятелка: "Случаят ѝ е мистерия. Не го разбирам."

Не след дълго отново отидохме в Мичиган. Изтърпях дългите и изморителни пътувания по неравни пътища и през блатисти местности, но не отпаднах. Почувствахме, че Господ желае да посетим Уискънсин и направихме така, че в десет вечерта да се качим на влака в Джаксън.

Докато се приготвяхме да се качим на влага, почувствахме Божието присъствие и решихме да се помолим. Когато се предадохме на Бога, не можахме да сдържим сълзите си. Тръгнахме към гарата с чувство за Божието присъствие. Качихме се на предния вагон, където имаше места с високи облегалки, надявайки се, че ще успеем да поспим през нощта. Вагонът бе пълен и ние отидохме в следващия, където намерихме места. През нощта не си свалих бонето, както правех обикновено. Хванах пътната си чанта, сякаш очаквах нещо. Двамата със съпруга ми говорехме за особеното чувство, което бяхме изпитали.

Влакът бе изминал около три мили след Джаксън, когато изведнъж се разклати, започна да се тресе и накрая спря. Отворих прозореца и забелязах един вагон почти изправен от единия си край. Чух викове на агония и видях, че настъпва паника. Локомотивът бе изскочил от релсите, но вагонът, в който се намирахме ние, бе на релсите, и при това, отделен на около сто стъпки от останалите вагони. Багажното отделение не бе много повредено и големият ни сандък с книги бе непокътнат. Вагонът втора класа бе смачкан. От двете страни

на релсите имаше разпръснати парчета и пътници. Вагонът, в който се бяхме опитали да намерим места, бе силно повреден и повдигнат от една страна върху купчина развалини. Съединението не бе разкъсало, но вагонът, в който се намирахме, бе отделен от този пред него, сякаш ангел ги бе откачил. Четирима бяха убити или смъртно наранени, а мнозина бяха получили рани. Не можехме да не помислим, че Бог е изпратил ангел да запази живота ни.

Върнахме се в Джаксън и на следващия ден взехме влака за Уискънсин. Посещението ни в този щат бе благословено от Бога. Души бяха преобразени в резултат на усилията ни. Господ ми даде сила да понеса трудното пътуване.

На 29 август 1854 г. раждането на сина ни Уили натовари семейството с още една отговорност. По онова време излезе първият брой на вестника, неточно наречен "Вестител на истината". Онези, които ни клеветяха във вестника, в миналото бяха изобличени за грешките и заблудите си. Те не можеха да понесат укора и отначало тайно, а после по-открито използваха влиянието си срещу нас. Ние можехме да понесем това, но някои от вярващите до нас бяха повлияни от тези нечестиви хора. Някои от тези, на които имахме доверие и които бяха признали, че делото ни е особено благословено от Бога, оттеглиха чувствата си от нас и ги насочиха към непознати.

Господ ми бе показал характера и съдбата на тази група. Той гледаше с неодобрение на свързаните с този вестник и десницата Му бе срещу тях. Макар известно време да изглеждаше, че преуспяват и някои искрени души да бяха подлъгани, истината пак щеше да триумфира и всяка искрена душа щеше да излезе от влиянието на тези нечестивци. Тъй като Божията десница бе срещу тях, те неизбежно щяха да се провалят.

Здравето на съпруга пак се влоши. Мъчеше го кашлица, имаше възпаление на дробовете и нервната му система бе разбита. Безпокойствата, трудностите, които понесе в Рочестър, работата му в печатницата, болестите и смъртните случаи в семейството, липсата на съчувствие от онези, които би трябвало да му помагат в проповядването и пътуването, сломиха силата му и той като че ли бързо отиваше към края, характерен за туберкулозните. Това бе време на униние и мрак. Понякога лъчи светлина светлина разкъсваха тежките облаци и ни даваха малко надежда. В противен случай бихме потънали в отчаяние. Имаше мигове, в които ни се струваше, че Бог ни е изоставил.

Групата "Вестител" фабрикуваше всякакви лъжи за нас. Често си спомням думите на псалмиста: "Не се раздразнявай поради злотворците, нито завиждай на ония, които вършат беззаконие, защото като трева скоро ще се окосят и като

зелена трева ще повехнат" Някои от издателите на този вестник дори ликуваха поради слабостта на съпруга ми и казваха, че Бог ще се погрижи за него и ще го отстрани от пътя им. Когато прочете, докато лежеше болен, вярата му се пробуди и той възкликна: "Няма да умра, но ще живея и ще разгласявам Божиите дела и може би дори ще проповядвам на тяхното погребение."

Като че ли върху нас бяха надвиснали най-черните облаци. Нечестиви хора, изповядващи благочестие, бързаха да фабрикуват заблуди под влиянието на Сатана и да обединяват силите си срещу нас. Ако Божието дело бе само наше дело, може би щяхме да се уплашим. Всичко бе в ръцете на Този, Който бе казал: "Никой не може да ти грабне от ръката на Отца." Знаехме, че Исус живее и царува. Можахме да кажем пред Господа: Делото е Твое и Ти знаеш, че не ние сме го започнали по наш избор, а по Твоя заповед, и работим според ролята, която си ни отредил в него.

13.Преместване в Мичиган

През 1855 г. братята в Мичиган намериха начин да преместят издателството в Батъл Крик. По онова време съпругът ми дължеше около две-три хиляди долара. Всичко, което притежаваше освен книгите, се състоеше от сметки за книги, при това бе доста съмнително, че някои от тях ще бъдат изплатени. Очевидно делото бе в застой. Поръчките за публикуване бяха малко на брой и незначителни по обем и той се страхуваше, че ще умре в дългове. Братята в Мичиган ни помогнаха да си намерим земя и да построим къща. Всичко бе на мое име, за да мога при желание да се освободя от него след смъртта на съпруга ми.

Това бе време на скръб. Наблюдавах трите малки момчета, за които се страхувах, че скоро ще останат без баща и през ума ми минаваха такива мисли: Съпругът ми умира от преумора заради делото на истината, а кой разбира преживяното от него, кой разбира бремето, което носи от години, големите грижи, които съкрушиха духа му и съсипаха здравето му, отвеждайки го преждевременно в гроба и оставяйки семейството му разорено и зависимо? Често си задавах въпроса: Бог не се ли интересува от тези неща? Нима не ги забелязва? Утешавах с мисълта, че има Един, Който съди по правда; че всяка жертва, всяка проява на себеотрицание, всяка душевна болка ще бъдат възнаградени. Господният ден ще извади на бял свят нещата, които все още не се виждат.

Показано ми бе, че Бог възнамерява да вдигне съпруга ми постепенно; че той трябва да има силна вяра, защото при всяко

усилие ще бъде жестоко атакуван от Сатана; че трябва да не мислим за сегашните обстоятелства, а да вярваме. По три пъти на ден само ние двамата коленичихме пред Бога и се отдавахме на усърдни молитви за възстановяване на здравето му. Често някой от нас биваше повален от Божията сила. Господ милостиво чу искрените ни молитви и съпругът ми започна да се възстановява. Месеци наред по три пъти на ден към небето се издигаха молитвите ни за възстановяване на здравето му. Тези молитви бяха изключително ценни. Бяхме доведени до свята близост с Бога и имахме сладко общуване с Него. Тогавашните си чувства не мога да обясня по-добре, отколкото са обяснени в следните пасажи от писмо, написано до сестра Хауланд:

"Благодарна съм, че сега мога да държа децата при себе си, сама да се грижа за тях и да ги обучавам по-добре в прави път. Седмици наред чувствах глад и жажда за спасение и ние се радвахме на почти непрекъснато общуване с Бога. Защо стоим настрана от извора, след като можем да прием от него? Защо умираме за хляб, след като има пълно хранилище? Даровете са богати и безплатни. О, душата ми пирува и всеки ден пие от небесните радости. Не мога да задържа мира за себе си. Прославянето на Бога е в сърцето и на устните ми. Можем да се радваме в пълнотата на любовта на Спасителя. Можем да се храним от несравнимата Му слава. Душата ми свидетелства за това. Мъката ми бе разпръсната от тази скъпоценна светлина и никога няма да забравя случилото се. Господи, помогни ми винаги да го съхранявам като жив спомен. Събуди всичките сили на душата ми! Събуди се и прослави твоя Спасител за чудната му любов!

Душите около нас трябва да бъдат разбудени и спасени; иначе ще загинат. Няма нито миг за губене. Всички ние имаме влияние, което се отразява в полза на истината или срещу нея. Искам да имам непогрешимо доказателство, че съм един от Христовите последователи. Искаме нещо повече от една съботна религия. Нуждаем се от живи принципи, както и от ежедневно изпълняване на личните отговорности. Мнозина бягат от това и плодът е небрежност, безразличие, липса на бдителност и на духовност. Къде е духовността на църквата? Къде са хората, изпълнени с вяра и със Светия Дух? Молитва ми е: Господи, очисти църквата Си. От няколко месеца се чувствам по-свободна и съм решена да оправя всичките си думи и всичките си пътища пред Господа.

Враговете ни може да триумфират. Може да изговарят хапливи думи и устните им да бълват клевети, измами и заблуди, но ние няма да се поклатим. Знаем в кого сме повярвали. Не сме тичали напразно, нито трудът ни е отишъл на вятъра. Идва денят на сметките, когато всички ще бъдат съдени според делата, извършени в тялото. Вярно е, че светът е

мрачен. Противопоставянето може да се засилва. Подигравателите може да стават все по-смели в беззаконието си. Но въпреки всичко това ние няма да се поклатим, а ще се облегнем на десницата на Всемогъщия, за да получим сила.

Бог пресява народа Си. Той ще има чиста и свята църква. Ние не можем да четем сърцата на хората, но Господ е дал средства, за да опази църквата си чиста. Появили са се покварени хора, които не биха могли да живеят с Божия народ. те презират укорите и не желаят да се поправят. имали са възможност да разберат, че водят несправедна битка. Имали са време да се покаят за злите си дела, но собственото "аз" е било прекалено скъпо, за да го умъртвят. Те го подхранват, то става все по-силно и ги отделя от уповаващия се Божи народ, когото Господ е очистил за Себе Си. Всички имаме причина да благодарим на Бога, че пред нас е отворен път за спасяване на църквата, тъй като Божият гняв скоро ще се излее, ако тези покварени лицемери останат с нас.

Искрените души, които са в опасност да бъдат измамена от тези нечестивци, ще получат истинската светлина за тях, дори ако трябва всички небесни ангели да ги посетят и да просветят умовете им. Няма от какво да се страхуваме по този въпрос. С приближаването на съда всички ще проявят истинския си характер и ще стане ясно на коя група принадлежат. Ситото се клати. Нека не казваме: "О, Господи, задръж ръката Си." Църквата трябва и ще бъде очистена. Бог царува. Нека хората Го прославят. Дори на ум не ми идва да унивам. Искам да живея в правда и да върша правда. Съдът трябва да се открие, книгите да се отворят и ние да бъдем съдени според делата си. Всички лъжи, които могат да бъдат изречени срещу мене, няма да ме направят нито по-добра, нито по-лоша, освен ако не са от такъв характер, че да ме доведат по-близо до моя Изкупител."

След като се преместихме в Батъл Крийк, Господ започна да променя обстоятелствата около нас. В Мичиган намерихме съчувстващи приятели, които бяха готови да споделят бремето с нас и да се погрижат за нуждите ни. Стари и изпитани приятели в централната част на Ню Йорк и в Нова Англия, особено във Вермонт, проявяваха съчувствие в страданията ни и с готовност ни помагаша във време на беда. По време на конференцията в Батъл Крийк през ноември 1856 г. господ подежда мощно за нас. Умовете на служителите Му бяха просветени относно дарбите в църквата. След като Божието неодобрение бе върху народа Му заради лошото отношение към дарбите и пренебрегването им, то сега имаше добрата възможност усмивката Му отново да бъде над нас и в милостта Си да ги съживи и те да живеят сред църквата, за да насърчават отпадналите души и да поправят и укоряват грешащите. Нов

живот се вля в делото и трудът на проповедниците ни бе успешен.

Имаше нужда от публикации те се оказаха точно това, от което делото се нуждаеше. Скоро "Вестител на истината" престана да излиза и разбунените духове, които бяха говорили чрез него, се разпръснаха. Съпругът успя да изплати всичките си дългове. Кашлицата престана, възпалението на дробовете и гърлото изчезна и той постепенно възвърна здравето си дотолкова, че можеше с лекота да проповядва три пъти в събота и веднъж в първия ден. Това чудно възстановяване бе от Бога и на Него трябва да се отдаде цялата слава.

Преди да се преместим от Рочестър съпругът ми бе отслабнал. Тогава бе пожелал да се освободи от отговорностите в издателската работа. Предложи църквата да се погрижи за печатането, което да се ръководи от определен от нея издателски комитет, а също така никой свързан с издателството да не получава от него друга печалба освен надницата за труда си.

Макар че въпросът често бе представян на вниманието им, нашите братя не предприеха нищо до 1861 г. Дотогава съпругът ми бе законният собственик на издателството и единственият управител. Той имаше доверието на дейни приятели на църквата, които, поради нуждите на разрастващото се дело, му поверяваха средства, дарявани понякога за укрепване на издателската работа. Но макар че в "Ривю" често се заявяваше, че на практика издателството е собственост на църквата, враговете ни се възползваха от ситуацията и тъй като Джеймс бе единственият законен управител, направиха всичко по силите си да му навредят и да забавят напредъка на делото. При тези обстоятелства той постави въпроса за организацията и през пролетта на 1861 г. това доведе до регистрирането на Издателска асоциация на адвентистите от седмия ден според законите на щата Мичиган.

Въпреки че грижите, свързани с издателската работа и с други области на делото, предизвикваха големи безпокойства, най-голямата жертва, която трябваше да направи заради делото бе да оставя децата си на грижите на други хора.

Хенри не бе с нас пет години, а за Едсън се бяхме грижили съвсем малко. От години семейството ни бе голямо и домът ни приличаше на хотел, а ние често отсъствахме. Имах голямо желание децата ми да израснат без лоши навици и често изпитвах мъка, когато мислех за контраста между мене и положението на другите, които не поемаха отговорности и грижи и винаги бяха с децата си, за да ги съветват и възпитават, като прекарват почти цялото си време в семейството. Задахох си въпроса: Нима Бог иска толкова много от нас, а оставя други без отговорности? Това равенство ли е? Трябва ли да

бърза ме от една грижа към друга, от една област на делото към друга и да нямаме почти никакво време да отглеждаме децата си? Често, докато другите спяха, аз прекарвах нощите в горчив плач.

Правех планове, по-благоприятни за децата ми, но после възникваха пречки, които разрушаваха тези планове. Бях много чувствителна към дефектите на децата ми и всяко извършено от тях нередно нещо предизвикваше в мене такава душевна болка, че здравето ми се влошаваше. Бих желала за съвсем кратко време някои майки да живеят в такива обстоятелства, в каквито аз живея от години. Тогава биха оценили благословенията, на които се радват, и много повече биха ми съчувствали в моя живот на лишения. Молахме се и работехме за децата си и ги обуздавахме. Не щадяхме пръчката, но преди да я използваме, първо се опитвахме да им покажем грешките, след което се молахме с тях. Опитвахме се да помогнем на децата ни да разберат, че ще си навлечем Божието неодобрение, ако извиним греха им. Усилията ни бяха не само благословени, но и за тяхно добро. Най-голямата им радост бе да ни доставят удоволствие. Не бяха лишени от недостатъци, но вярвахме, че ще станат агнета в Христовата кошара.

През 1860 г. смъртта прекрачи прага на дома ни и отсече най-младия клон от семейното дърво. малкият Хърбърт, роден на 20 септември 1860 г., почина на 14 декември същата година. Как сърцата ни кървяха при отсичането на тази нежна клонка могат да разберат само тези, които са изпратили децата си до гроба.

Но когато почина и нашият благороден Хенри;* когато нашият мил певец бе отнесен в гроба и ние вече не можехме да слушаме детската му песен, домът ни опустя. Двамата със съпруга ми и двамата ни синове почувствахме удара много болезнено. Но Бог ни утеши в нашето страдание и с вяра и кураж продължихме да изпълняваме възложените ни от Него задължения. Имахме светлата надежда, че ще се срещнем с отнетите ни от смъртта деца в онзи свят, където никога няма да има болести и смърт.

През август 1865 г. съпругът ми внезапно се парализира. Това бе тежък удар не само за мене и децата, но и за Божието дело. Църквите бяха лишени не само от труда на мъжа ми, но и от моята дейност. Сатана ликуваше, когато виждаше, че на делото на истината е попречено по този начин. Но благодаря на Бога, че не му бе позволено да ни унищожи! След като цели петнадесет месеца нямахме възможност да работим активно, още веднъж двамата се решихме да се трудим сред църквите.

След като разбрах, че съпругът ми няма да се възстанови от дългата болест, докато стои бездеен, а също така, че е дошло време да започна да пътувам и да давам свидетелството

си пред хората, реших посред зима да отида в северната част на Мичиган заедно със съпруга си, който все още бе съвсем слаб. Изискваха се морална сила и вяра в Бога, за да реша да поема такъв риск. Знаех обаче, че ми предстои работа и ми се струваше, че Сатана е решил да ми попречи да я извърша. Дълго бях чакала обстоятелствата да се променят и се страхувах, че скъпоценни души ще бъдат загубени поради моето бавене. Отсъствието от мисионерското поле ми се струваше по-лошо от смърт. Смятах, че ако не започнем да работим, ще загинем. На 19 декември 1866 г. напуснахме Батъл Крийк сред снежна буря и поехме към Райт, щата Мичиган. Съпругът ми понесе пътуването от деветдесет мили много по-добре, отколкото се надявах, и изглеждаше много по-добре при пристигането, отколкото при тръгването ни от Батъл Крийк.

Започнахме да работим за първи път след болестта му. Заработи както в предишните години, макар че бе по-слаб. Проповядваше по тридесет или четиридесет минути събота сутрин и в първия ден, а аз говорех през останалото време. Говорех и всеки следобед за около час и половина. Слушаха ни с голям интерес. Видях, че съпругът ми става все по-силен, започва да проповядва все по-ясно и става все по-последователен в темите си. Когато при един случаи говори цял час съвсем ясно и с голяма сила, носейки бремето на делото, както преди заболяването си, не можех да изразя чувствата си на благодарност. Станах сред събранието и около половин час се опитвах през сълзи да говоря на присъстващите. Всички бяха дълбоко развълнувани. Почувствах, че настъпват по-добри дни за нас.

Личеше си, че Бог е подействал за възстановяването му. Вероятно никога не се случвало друг човек, сполетян от такъв удар, да се възстанови. Силният шок от парализата, сериозно увредил ума му, бе отстранен от милостивата Божия десница и служителят Му получи нова сила както в тялото, така и в ума.

През годините след възстановяването на съпруга ми Господ ни даде голямо поле за работа. Макар че отначало плахо се качвах на амвона, за да говоря, Бог отвори вратата пред мене и аз имах смелостта да заставам пред многобройна публика. Заедно ходехме на лагерни събрания и на други големи събирания от Мейн до Дакота и от Мичиган до Тексас и Калифорния.

Делото, започнало слабо и незабелязано, продължи да се развива и да укрепва. Издателствата в мичиган и Калифорния и мисиите в Англия, Норвегия и Швейцария свидетелстват за напредъка. Минало носехме първия ни вестник в пътна чанта, а сега всеки месец издателствата ни изпращат по сто и четиридесет хиляди екземпляра от различни периодични издания.

Божията десница направи така, че делото Му преуспя и се укрепи.

По-късната история на моя живот би обхванала различните начинания, в които се бяхме впуснали и с които животът ми бе тясно свързан. За създаването на тези институции съпругът ми и аз се трудехме с перо и глас. Да се проследят дори съвсем накратко преживяванията от тези активни и заети години, би означавало да надхвърлим обема на този кратък разказ. Усилията на сатана да попречи на делото и да унищожи работниците не са престанали, но Бог се грижи за служителите и за делото Си.

14. Смъртта на съпруга ми

Въпреки трудностите, грижите и отговорностите, с които бе изпълнен животът на съпруга ми, шестдесетият му рожден ден го завари деен и активен в тяло и ум. Три пъти бе поразяван от парализа, но с Божието благословение и благодарение на природно силната си физика и стриктното придържане към здравните закони, той бе успял да се съвземе. Отново започна да пътува, да проповядва и да пише с обичайния си жар и енергия. Рамо до рамо бяхме работили в Христовото дело цели тридесет и шест години. Надявахме се, заедно ще станем свидетели на триумфалното му завършване. Но не такава бе Божията воля. Избраникът на младостта ми, спътникът в животът ми, този, който споделяше труд и несгоди, бе отнет от мене и аз останах да завърша делото си и сама да водя битката.

Пролетта и началото на 1881 г. прекарахме заедно в дома ни в Батъл Крийк. Съпругът ми се надяваше да подготви нещата си така, че да отидем на тихоокеанския бряг, където да се отдадем на писане. Смяташе, че сме направили грешка, като сме допуснали очевидните нужди в делото и апелите на братята ни да ни принудят да се занимаваме активно с проповядване, макар че би трябвало да пишем. Съпругът ми желаше да представи по-пълно славната тема за изкуплението, а аз отдавна замислях написването на важни книги. Двамата чувствахме, че докато все още имаме сили, трябва да завършим тези книги и че имаме задължение към себе си и към Божието дело да си починем от изнурителната битката и да дадем на народа ни скъпоценна светлина на истината, която Бог бе разкрил на умовете ни.

Няколко седмици преди смъртта на съпруга ми, настоях пред него да потърсим сфера на действие, в която ще бъдем освободени от налаганите ни все по-големи отговорности в Батъл Крийк. В отговор той обясни за какво трябва да се погрижим, преди да си тръгнем – задължения, които някои трябва да изпълни. Тогава попита развълнуван: "Къде са

хората, които ще извършат всичко това? Къде са тези, които проявяват неегоистичен интерес към нашите институции и желаят да отстоят правдата, без да влияят от когото и да било?"

Със сълзи на очи изрази безпокойството си за нашите институции в Батъл Крик. Каза следното: "Животът ми бе отдаден за укрепването на тези институции. За мене ще бъде смърт да ги напусна. те са мои деца и не мога да се отделя от тях. Тези институции са Божии средства за извършване на определена работа. Сатана се опитва да ни попречи и да премахне всички средства, с които Господ работи за спасението на хора. Ако големият противник може да ги оформи по светските стандарти, целта му е постигната. Най-голямото ми желание е да намеря подходящия човек за подходящото място. Ако онези, които заемат отговорни постове, са слаби в морално отношение и имат колебливи принципи, отклоняващи ги към света, ще се намерят и такива, които да ги последват. Предпочитам да умра, отколкото да доживея да видя тези институции управлявани неправилно или отклонени от целта, за която са създадени.

Поради работата си с издателската дейност аз съм най-тясно свързан с нея и от най-дълго време. Три пъти бях повалян от парализа заради участието си в тази част от делото. Сега, когато Бог поднови физическите и умствените ми сили, мисля, че мога да служа на делото му както никога преди. Трябва да видя как издателската работа процъфтява. Тя е част от естеството ми. Ако забравя целите на това дело, нека дясната ми ръка изсъхне.

В събота и неделя, 23 и 24 юли, трябваше да присъстваме на събрание в палатка в град Шарлот. Тъй като бях с разклатено здраве, решихме да пътуваме с частно превозно средство. По пътя съпругът ми жизнерадостен и въпреки това в него се чувстваше нещо тържествено. Постоянно славословеше господата за получените милости и благословения и спокойно разказа какво мисли за миналото и за бъдещето: "Господ е добър и трябва да бъде прославен. Той е постоянна помощ в нужда. Бъдещето изглежда неясно и несигурно, но Господ няма да допуснем да се отчаем заради всичко това. Когато дойде беда, Той ще ни даде благодат да издържим. Трябва да бъдем толкова благодарни за това, което Господ е бил за нас и което ще направи за нас, че никога да не роптаем или да се оплакваме. Нашите усилия, отговорности и жертви никога няма да бъдат напълно оценени от всички. Разбирам, че съм загубил душевния си мир и Божиите благословения, като съм допуснал да бъда обезпокоен от тези неща.

Изпитвам мъка, когато виждам как мотивите ми се тълкуват погрешно и усилията ми да помагам, насърчавам и укрепвам братята постоянно се насочват срещу мене. Би трябвало да си

спомням Исус и разочарованията Му. Душата му бе умъчнена заради това, че не е оценяван от тези, които бе дошъл да благослови. Би трябвало да размислям за Божията милост, любов и доброта, да Го славя повече и да се оплаквам по-малко за неблагодарността на моите братя. Ако бях възложил всичките си грижи на Господа, мислейки по-малко за онова, което другите са казали или направили срещу мене, щях да имам повече мир и радост. Сега ще се стремя преди всичко да се пазя и да не се обиждам от думи и дела, а да помагам на братята ми да изправят пътеките пред нозете си. Няма да спра да скърбя за злините, извършени спрямо мене. Очаквах повече от хората, отколкото би трябвало. Обичам Бога и делото Му, обичам и братята си."

По пътя едва ли съм мислела, че това ще е последното ни съвместно пътуване. Внезапно времето се промени и непоносимата жегата се превърна в пронизващ студ. Съпругът ми се простуди, но мислеше, че здравето му е добро и няма да получи някакво трайно увреждане. На събранията в Шарлот представи истината съвсем ясно и със сила. Каза, че за него е удоволствие да се обърне към хора, които проявяват толкова голям интерес към най-ценните за него теми. "Наистина Господ освежи душата ми - заяви той, - докато разчупвах пред другите хляба на живота. По цял Мичиган хората нетърпеливо искат помощ. Как копнея да ги утеша, насърча и укрепя със скъпоценните истини, приложими за това време!"

След завръщането ни у дома съпругът ми се оплака от леко неразположение, но продължи обичайната си работа. Всяка сутрин отивахме в горичката до дома ни, за да се молим. Искрахме да разберем какви са задълженията ни. Постоянно получавахме писма от различни места, в които ни молеха да присъстваме на лагерни събрания. Въпреки решението си да се посветим на писане, трудно бе да отказваме да се срещаме с братята си на тези важни събирания. Усърдно се молехме за мъдрост, за да разберем кой е правилният път.

В съботната сутрин отидохме в горичката според обичая си и съпругът ми усърдно се помоли три пъти. Изглежда изпитваше нежелание да спре да моли Бога за особено ръководство и благословение. Молитвите му бяха чути и в сърцата ни настъпиха мир и светлина. Прослави Господа и каза: "Сега оставям всичко на Исус. Чувствам сладък небесен мир, увереност, че Бог ще ни покаже какво да правим, защото желаем да вършим волята Му." Придружи ме до църквата и откри службата с песен и молитва. За последен път стоеше до мене на амвона.

В понеделник той получи силна треска, а на следващия ден и аз бях повалена. Взеха ни и двамата в санаториума за лечение. В петък се почувствах по-добре. Тогава докторът ми

каза, че съпругът ми постоянно спи и опасността е надвиснала. Веднага ме заведоха в стаята ми и щом погледнах лицето му, разбрах, че умира. Опитах се да го събудя. Той разбираше всичко, което му говорех, и отговаряше на всички въпроси с "да" или "не", но не можеше да каже нито дума повече. Когато му казах, че умира, той не се изненада. Попитах го дали Исус му е мил. Той отговори: "Да, о, да." "Нямаш ли желание да живееш?" Отговорът му бе: "Не."

Тогава коленичихме до леглото му и аз се помолих за него. Лицето му излъчваше вътрешен мир. Казах му: "Исус те обича. Ръцете на Вечния са те поели." Той отговори: "Да, да."

Брат Смит и други братя се помолиха до леглото му и се оттеглиха, за да прекарат по-голяма част от нощта в молитва. Съпругът ми каза, че не чувства болка, но очевидно бе, че бързо отпада. Доктор Келог и помощниците му направиха всичко по силите си, за да го спасят от смъртта. Той постепенно се съвзе, но продължи да чувства слабост.

На следващата сутрин имаше малка вероятност да се възстанови, но следобед получи треска, която го повали в безсъзнание. На 6 август 1881 г., събота, в 5 ч. той спокойно издъхна, без да се мъчи или да стене.

Ударът от смъртта на съпруга ми - толкова внезапна и неочаквана - се стовари върху мене със смазваща сила. Въпреки слабостта си бях събрала сили да остана до леглото му до последния миг, но когато видях да затваря очи, изтощеното ми естество не издържа и аз бях повалена от болестта. Известно време се намирах на границата между живота и смъртта. Пламъчето на живота бе толкова слабо, че и един дъх би могъл да го угаси. През нощта пулсът ми отслабваше и дишането ми ставаше все по-слабо и слабо, докато накрая сякаш щеше окончателно да спре. Само с Божиите благословения и неуморните грижи и бдителност на лекарите и помощниците животът ми бе запазен.

Макар че не бях ставала от болничното легло след смъртта на съпруга ми, следващата събота бях отнесена в църквата, за да присъствам на погребението му. В края на проповедта почувствах, че трябва да свидетелствам за стойността на християнската надежда в час на скръб и смърт на близък човек. Когато станах, получих сила и говорих около десет минути, възхвалявайки Божията милост и любов сред многобройното събрание. В края на службата последвах съпруга ми до гробището "Оук Хил", където бе положен да почива до утрото на възкресението.

Физическите ми сили бяха сломени от удара, но Божията благодат ме подкрепи в голямата мъка. Когато видях съпругът ми да издъхва, почувствах, че в този момент Исус е по-ценен за мене, отколкото е бил през изминалите години. След като

застанах до първородния му и затворих очите му на смъртния одър, можах да кажа: "Господ даде, Господ отне; благословено да е Господното име." Тогава почувствах, че Исус е мой утешител. Когато най-малкият ми син бе изтръгнат от ръцете ми и повече не можех да виждам малката му главичка на възглавницата до мене, тогава също можах да кажа: "Господ даде, Господ отне; благословено да е Господното име." Когато този, чиито дълбоки чувства бяха опора за мене и с когото бях работила тридесет и шест години, бе отнет от смъртта, можах да сложа ръце на очите му и да кажа: "Предавам съкровището си на Тебе до деня на възкресението."

Докато виждах как умира и наблюдавах многото приятели, проявяващи съчувствие, помислих: Какъв контраст с Исусовата смърт на кръста! какъв контраст! В часа на агонията Му подигравателите се присмиваха и хулеха. Но Той умря и мина през гробницата да я озари, за да имаме радост и надежда дори в смъртта и да можем да кажем, докато полагаме приятелите си да почиват в Исус: "Пак ще се срещнем."

Понякога мислех, че няма да понеса смъртта на съпруга ми. Но в съзнанието ми се бяха запечатали следните думи: "Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог." Изпитвах голяма мъка от загубата, но не се осмелявах да се отдам на безполезна скръб. Това нямаше да върне починалия. Освен това не съм такъв егоист, че ако бих могла, да го събудя от спокойния му сън и отново да го включа в житейските битки. Той бе заспал като уморен воин. С удовлетворение гледам неговото място за почивка. Най-добрият начин, по който аз и децата ми можем да почетем паметта на падналия, е да поемем работата там, където той я е оставил, и с Исусовата сила да я доведем до успешен край. Ще бъдем благодарни за дадените му години на полезен труд. Заради него и заради Христос ще научим от смъртта му урок, който никога няма да забравим. Ще се опитаме смъртта му да ни направи по-любезни и добри, по-издръжливи, търпеливи и внимателни към живите.

Сама поемам работата на моя живот с пълното доверие, че моят Изкупител ще бъде с мене. Имаме още малко време да водим битката. След това Христос ще дойде и конфликтът ще завърши. Тогава вече ще са били направени последните ни усилия да работим с Христос и да проповядваме царството му. Някои от тези, които са воювали в първите редици и са се съпротивлявали упорито на настъпващото зло, падат на своя пост. Живите гледат с мъка към падналите герои, но няма време за почивка. Трябва да попълнят редиците, да поемат знамето от ръцете, сковани от смъртта, и с нови сили да защитават истината и Христовата чест. Както никога преди, трябва да се съпротивляваме срещу греха - срещу силите на тъмнината. Времето изисква енергични и решителни действия от страна на

тези, които вярват в истината за сегашното време. Ако ни се струва, че има много време до идването на Избавителя; ако поради това, че сме сломени от беди и изтощени от труд, чувстваме нетърпение да бъдем освободени от битката, нека помним – и нека това прекрати всяко роптане, че сме на земята, за да се борим с бури и конфликти, да усъвършенстваме християнския си характер, да опознаем по-добре Бог, нашия Отец, и Христос, нашия Брат, и да работим за Учителя, печелейки много души за Христос. "Разумните ще сияят със светлостта на простора и ония, които обръщат мнозина в правда – като звездите до вечни векове."

* В английския превод на Библията "Кинг Джеймс" е използвана думата "единствен" – б.пр.

* Вярвало се, че според еврейски календар 1843 г. обхваща периода от 21 март 1843 до 21 март 1844 г. Приелите адвентната вяра очаквали Христос да дойде през тази година. – Б.и.

* Виж Матей 25:1-13. – Б.и.

* Видението описва събития, които ще се случат в края на хилядата години след второто идване на Христос. Откр. 20; 21; 22; Зах. 14:4. – Б.и.

* Хенри Н. Уайт починал на 8 декември 1863 г. в Топшам, щата Мейн. – Б.и.